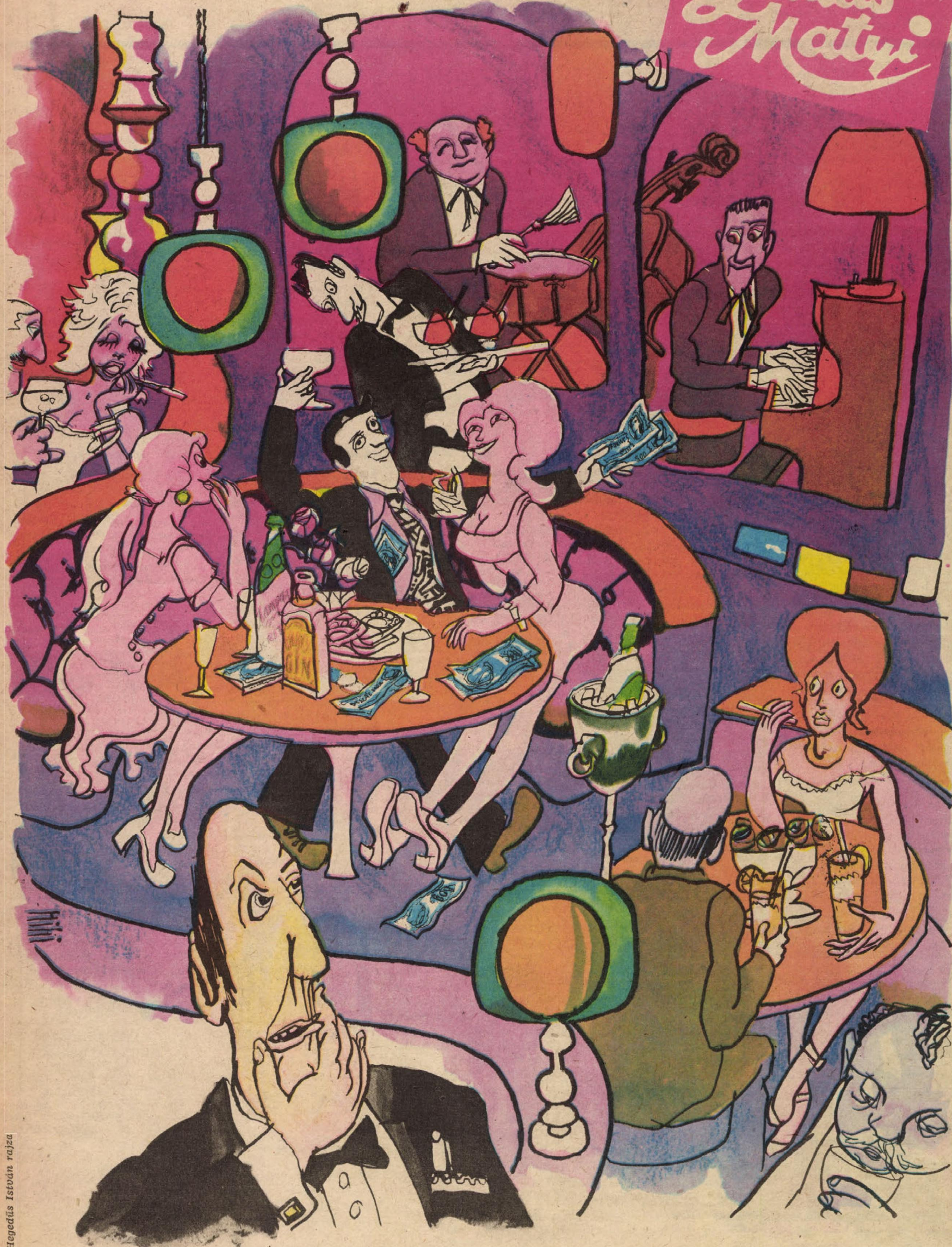
XXXI. ÉVFOLYAM, 27. SZÁM

Ára: 1,80 Ft

1975. JÚLIUS 3.

Ludas Matyi

Hegedűs István rajza

Főpincér: Ha ez a sikkasztó holnap is elver itt negyvenezer forintot, biz' isten gyanakodni kezdek...

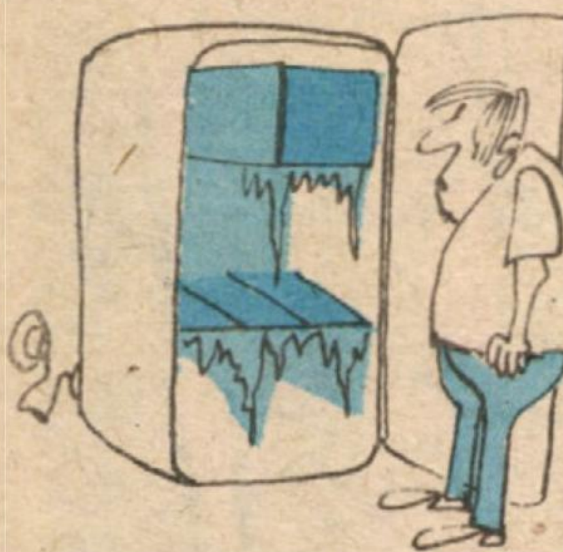

KEDVES LUDAS!

MIRE JÓ A JÓTÁLLÁS?

Március hó 24-én vásároltunk a Pécsi Centrum Áruházban egy L-210 K/60 M típusú háztartási hűtőszekrényt. Adtak hozzá jótállási jegyet is.

A hűtőszekrény bekapcsolása után néhány nap múlva csak +4 °C hőmérséklet volt az alsó hűtőtérben és a hátsó falán deresedés, majd vastag jégréteg képződött.

Ezt rendellenesnek találtuk, kihívtuk a jótállási jegyen megjelölt GELKA szervizt (Pécs, Feketegyémánt tér 16.). A szerelő közölte, hogy ezeknél a hűtőszekrényeknél az ilyesmi nem hiba. Minden héten ki kell olvasztani az alsó hűtőteret. Mi ezt szorgalmasan meg is tettük, de nem tartottuk helyénvalónak, hogy egy modern hűtőgépet hetenként ki kell kapcsolni, kiolvasztani, mert az előző hűtőszekrényünknél — amely régebbi típusú volt — csak havonta kellett ezt megtenni.

Ezért május 19-én levelet írtunk a Lehel Hűtőgépgyár Vevőszolgálati Főosztályának. Mondanom sem kell, hogy még a mai napig sem érkezett válasz. A hűtőszekrény május 26-án elromlott. Annak rendje és módja szerint bejelentettük a GELKA-szerviznek, újból meg is jelent a szerelőjük és megállapította, hogy a hűtőgép gyári hibás. Ezt ők nem tudják megjavítani. Jelentik a gyárnak és onnan majd kb. három hét múlva kijönnek, megnézik és majd azok intézkednek.

A kiadott jótállási jegy tartalmazza a jótállási feltételeket. Ezekben többek között egy ilyen kitétel is szerepel: *„...a hibák számától függetlenül is kicseréljük azonban a hűtőszekrényt, ha a javítással nem tudjuk rendeltetésszerű használatra alkalmassá tenni... Ebben az esetben a hűtőszekrénycserére a javítást végző szerviz jogosult kiadni a csereutalványt a vevő részére. A csereutalvány ellenében az áruház új ceregépet ad."*

Miután a szerelő megállapította, hogy nem tudják a gépet kijavítani, az előbbiekre hivatkozva, kértük a csereutalvány kiadását. Legnagyobb meglepetésünkre azt közölték, hogy ez a kitétel már nincs érvényben és ők csereutalványt nem adhatnak.

Erre felhívtuk a gyár vevőszolgálatát, ahol hasonló választ adtak, azzal, hogy lejönnek, megnézik, megpróbálják kijavítani a helyszínen. Ha ez nem megy, elszállítják saját szervizükbe és ha ott sem tudják megjavítani, akkor adnak csereutalványt. Kérdésem: a jótállási jegyen feltüntetett jótállási feltételeket a vevő tájékoztatására, vagy félrevezetésére adják-e ki? És miért kell nekünk, a gyár hibájából, hetekig hűtőgép nélkül lennünk a legforróbb kánikulában?

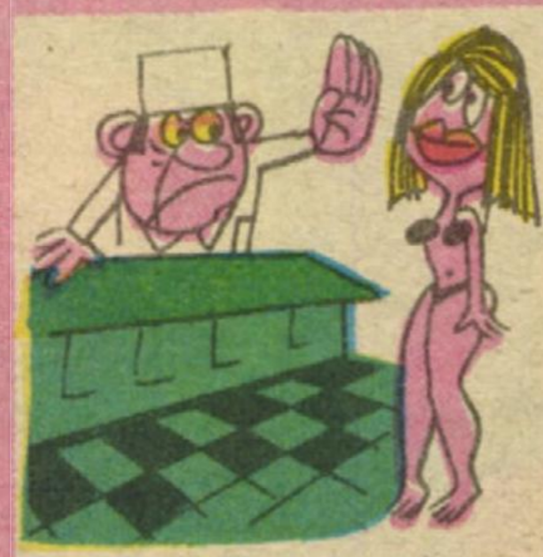
Dobszai József
7626 Pécs, II., Lenke u. 2.

KENYÉRKÉRDÉS

Elmesélem, mi történt velem június 15-én reggel a Palatinus strandon.

Fél kilenckor reggelizni akartunk s már kibontottam a konzervet, amikor észrevettem, hogy a kenyeret otthon felejtettük. Sebaj, gondoltam, majd veszünk itt a strandon. De hát nem vehettünk.

A Pannónia étteremnek van egy kirendeltsége a strandon. Beálltam a sorba és jó fél óra elteltével, amikor oda kerültem, négy szelet kenyeret kértem. De helyette egy furcsa nyilatkozatot kaptam, hogy a vezetőnő „csak kenyér" kiadását nem engedélyezi. Ha kenyérhez akarok jutni, meleg kolbászt is kell vásárolnom.

Megkerestem a vezetőnőt, mert mulatságosnak találtam az esetet. A vezetőnő kevésbé. Meglehetősen magas hangon közölte, hogy kenyeret valóban nem kaphatok, mert nincs embere, aki felvágja.

Mellesleg ugyanakkor három női dolgozó is álldogált a pult mögött, az éttermi részen a pincérek meg csak ide-oda sétálgattak s a sörös, meg a tejes is csak 9 óra után nyitott ki.

Mit tehettünk? Megkértem a férjemet, öltözzön fel és menjen haza a kenyérért, én addig őrizgetem a nyitott konzervet. Amikor visszajött a kenyérrel, természetesen újból belépőjegyet kellett váltania. Szóval: ettünk mi már olcsóbb kenyeret is.

Egresi Mihályné
1027 Budapest,
Szász Károly u. 3.

NEM MIND ARANY, AMI PART

Valamikor, réges-régen sokat jártam a Balaton somogyi oldalára. Különösen kedves hely volt Balatonszabadi fürdőpartja. Főként a kicsiknek, akik játék közben szinte észre sem vették és máris a finom Balcsiban lubickoltak.

Olvastam, hogy mostanában töltik a Balatont, kiépített partról mégis kellemesebb bemenni a vízbe. Meghallottam, hogy a rádió is bemondta: Aranypartnak keresztelték ezt a kedves helyet. Hát felcihelődtem és leutaztam, hogy felidézzem a régi emlékeket.

Nos, ezeket nem találtam. Még a Balatont is csak nagy nehezen. Hosszas keresgélés után, a Latinka út 2. és 4. sz. között bukkantam a lejáróra. Aztán egy csúnya, nagy árok éktelenkedett, szinte félelmetes volt átmenni felette pár szál ringatózó deszkán. Most egy bozótdzsungel következett, ezen vitézül átvágtam magam. Akkor pedig már csak egy derékig érő fűvel benőtt árkon kellett átkúszom és csak aztán következett a kiépített betonjárda.

Ez lett volna az Aranypart? Néhány külföldi vendég ögyelgett körülöttem. Ők is csodálkoztak.

Kozák Imréné

A MEGOLDÁS

Bumeráng-téma, mindig visszatér. A mai napon végigjártam Újpest legnagyobb KÖZÉRT-üzleteit, hogy visszaváltsak néhány sörösüveget.

Nem sikerült. Azt mondták: nincs rekesz.

Ezt nem értem, hiszen azokat az üvegeket hozták is valamiben. Hacsak a gyár nem zsákban hordja ki a sört az üzletekbe.

Van azonban egy javaslatom, amely mindent megold. Íme: minden üveg sör mellé adjanak egy „Traubi" címkét, amelyet a fogyasztó később ráragaszt az üres palackra. Mert ezeket az üvegeket visszaveszik.

Sipos Gábor
1045 Bp., Zichy M. u. 40.

ESŐ ELLEN KÖPÖNYEG?

Boldogsággal kezdődött! Két kiskorú gyermekemmel egy nagyon rossz szükséglakásból ez év áprilisában költöztünk egy gyönyörű új másfélszobásba, amelyet a pesterzsébeti tanács utalt ki nekünk.

Örömünk felhőtlen volt addig, amig az ég is.

De aztán...

Szóval, amikor esni kezd, az áldás mind a tíz emeletről a mi földszinti lakásunkban köt ki. A különös az benne, hogy a víz nem felülről, a falról, meg a mennyezetről folyik, hanem alulról, a leragasztott linóleumpadló alól bugyog fel.

De még mennyire bugyog. A konyhában és az előszobában bokáig érő vizet kell szedegetnünk és beázik tőle a fél szoba szőnyegpadlója is. S a fal lassacskán éppoly penészes lesz, mint amilyen a szükséglakásban volt.

Sürgős segítségre lenne szükségünk, amig el nem úszunk az árral.

Straub Józsefné
1215 Budapest
Ady Endre u. 41

KŐ KÉNE, HA VÓNA!

Nyakunkon a kaszálások évadja, csak éppen kaszálni nem lehet, mert nincsen kaszakő.

Már tavasz óta járom a környék boltjait, mozgósítottam az ismerőseimet is, de hiába minden, kaszakő nincs és nincs. Ez pedig rossz dolog, mert fenőkő nélkül nem lehet kaszálni.

Múlt héten is érdeklődtem és akkor egy eladó azt mondta:

— Ne nevettesse ki magát, bácsikám, az egész országban nincs kaszakő, mert nem gyártják.

Hát ehhez kéne egy kis segítség. Én nem bánom, ha ki is nevetnek, csak kaszakő legyen. Már akár gyártják, akár nem, a fontos, hogy mielőbb vásárolni lehessen, mert — s ezt bárki elhiheti — nem csak nekem hiányzik.

Vilisics Lajos
Balatonberény

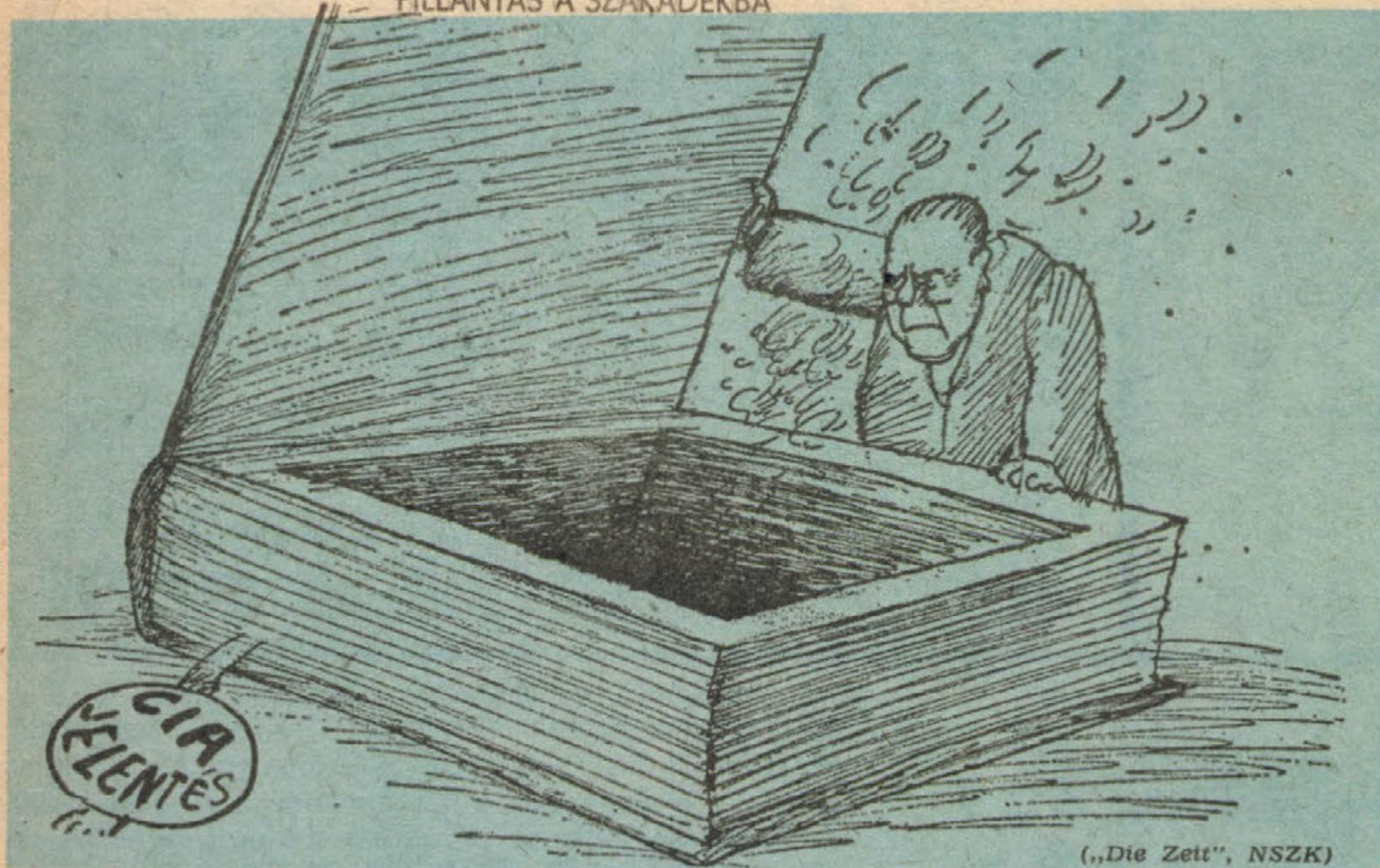
ÖSSZEGYŰJTÖTT LUDAS-KÖTETEK

Kezdettől fogva olvasója vagyok a lapnak, a ma már ritkaságnak számító első évfolyam is hiánytalanul megvan. Életkörülményeim alakulása folytán — fájó szívvel — meg kell válnom tőlük, bizonyára akad, aki örömmel fogadná. Kérem az érdeklődőket, forduljanak hozzám, készséggel állok rendelkezésükre.

Koppány Tibor
8000 Székesfehérvár,
Rózsa u. 6.

MIRŐL RAJZOL A NYUGATI SAJTÓ?

PILLANTÁS A SZAKADÉKBA

(„Die Zeit", NSZK)

EURÓPA BETEG EMBERE

(„Morning Star", Anglia)

EGY KIS ELŐLEG

Még alig jutottunk túl az 1975-ös esztendő delén, ám a kalendáriumok szerkesztőségében már réges-rég 1976-ot írnak. Javában készül, hamarosan nyomdába kerül a Ludas Matyi 1976-os Évkönyve. Heteken át poroszkáltam az országutakon Paszkál névre hallgató almásderes-Zsigulimmal, bebarangoltam az országot, nemcsak széltében-hosszában, Sarkadtól Mosonmagyaróvárig, hanem mélységében-magasságában is: megfordultam a decsi múzeum padlásán és a pannonhalmi téesz pincéjében is. Mit kerestem ott? Élményeket, színes epizódokat, megírható apró történeteket évkönyvünk részére. Most itt állok egy halom teleírt notesszel, olvasgatom feljegyzéseimet, nézegetem, mit lehet kihagyni, mit kell feltétlenül megírni.

Van aki bélyeget gyűjt, van aki címkéket, vagy könyvritkaságokat. Én embereket gyűjtök: érdekes, izgalmas, színes egyéniségeket. Országjárásom e tekintetben is sikeresnek mondható, számos, nagyon értékes trofeával gazdagodott embergyűjteményem.

Megismertem például a Bábolnai Állami Gazdaság vezérigazgató-helyettesét, aki nem azzal „nyűgözött le" elsősorban, hogy dzsippel vitt végig a gazdaság ipari üzemének a szerelőcsarnokán, hanem azzal, hogy minden épülő házról (márpedig rengeteg ház épül Bábolnán) meg tudta mondani, hogy kié lesz; ismerte az arborétum minden apró fájának és bokrának az élettörténetét; szinte névről szólította az erdő valamennyi nemes vadját. Már-már az volt az érzésem, hogy a gazdaság sokmilliárdnyi kukoricatövéhez is személyes ismeretség, sőt: barátság fűzi.

Decsen megismertem Medgyesi Jánost, aki 25 éves kora óta téesz-tag, végigélte ott az ős-

közösségi és középkori állapotokat (ő nevezi így), s ma már nevetve mesél azokról az időkről, amikor karalábén arattak, levágott lovakkal etették az éhező disznókat, amikor már-már azt hitték: nincs tovább...

— Egy időben elnök is voltam — meséli, — az Új élet Tsz-ben. Mikor indultam az elnökválasztó közgyűlésre, azt mondja a feleségem: kössél nyakkendőt, János, úgy illik. Nem kötök én, hallod, mert hátha megszorítják...

Steczina Józsefet, a pannonhalmi Egyetértés Tsz elnökét, érkezésem hírére a határból kerítették elő, villámgyorsan.

— Nem olyan nagy a mi határunk — mondta szerényen —, hogy ne lehessen megtalálni benne az embert.

— Mégis, mennyi?

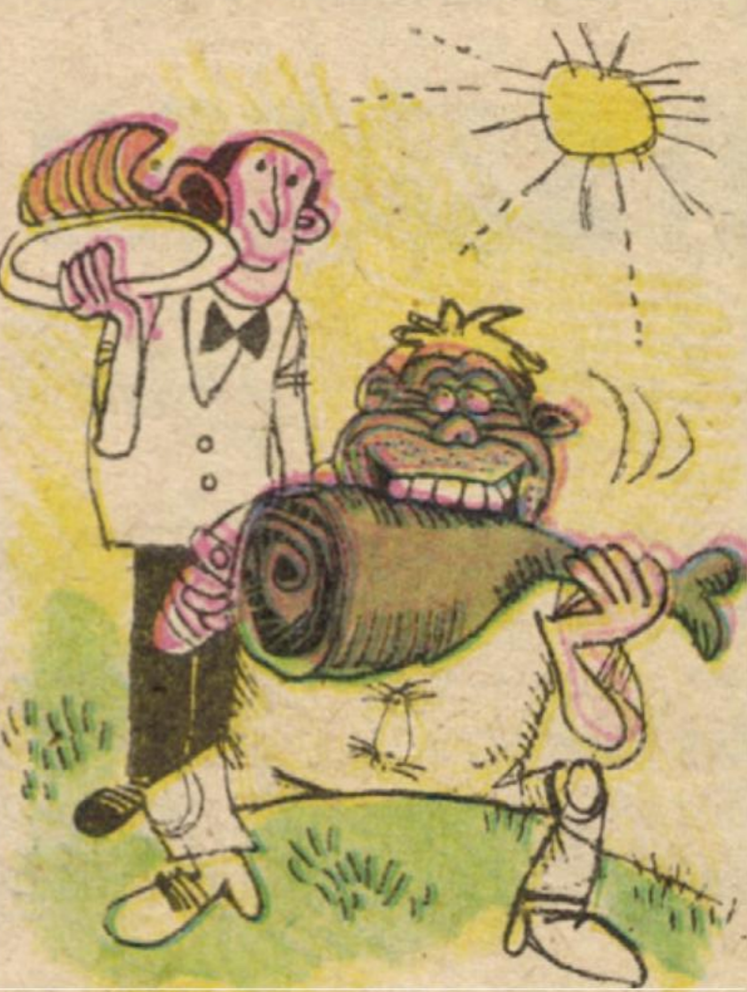
— Ötezerhatszáz hektár.

— És azelőtt mennyi földön gazdálkodott, Józsi bácsi?

— Tizenhét holdon.

Hát igen, így változnak a fogalmak arról, hogy mi a nagy és mi a kicsi.

Gyöngyösön Dr. Géczy József, a Járási Hivatal elnöke, aki már az idei évkönyvünkhöz is sok színes történettel szolgált, ismét készséges munkatársnak bizonyult. Tőle hallottam Szabó Imréről, a detki téesz nyugtalan, fáradhatatlan elnökéről, aki életfilozófiáját ebbe a mondatba sűrítette: „Az éjszaka nem arra való, hogy aludjunk, hanem arra, hogy sötét legyen." Tőle hallottam a virágos fantáziájú Virág Gergelyről, az atkári Micsurin Tsz egykori elnökéről is, aki azzal csalogatta a szövetkezetébe a leszerelés előtt álló kiskatonákat, hogy Atkáron már bevezették a kommunizmust, nem

ismerik a kenyeret, a kövér húst úgy eszik, hogy sovány húst kapnak hozzá.

Verő Imre, az Almásfüzítői Timföldgyár egykori vezetője már nem él, de munkatársai körében sok kedves történet maradt fenn róla, azokból sikerült őt megismernem. Mesélik, hogy szenvedélyes amatőr-régész volt. Egyszer izgatottan futott hozzá egy brigádvezető, újságolni, hogy alapásás közben értékes edényre bukkantak. Verő a helyszínre rohant, maga fogott ásót, nehogy avatatlan kezek kárt tegyenek a becses leletben. Kiemelte az edényt, megtisztítgatta a földtől, s betűzni kezdte a latin felírást: „Verő Imrének születésnapjára Hadriánus császár." Rögtön tudta, hogy kollégái tréfálták meg, de csak annyit mondott fejcsóválva:

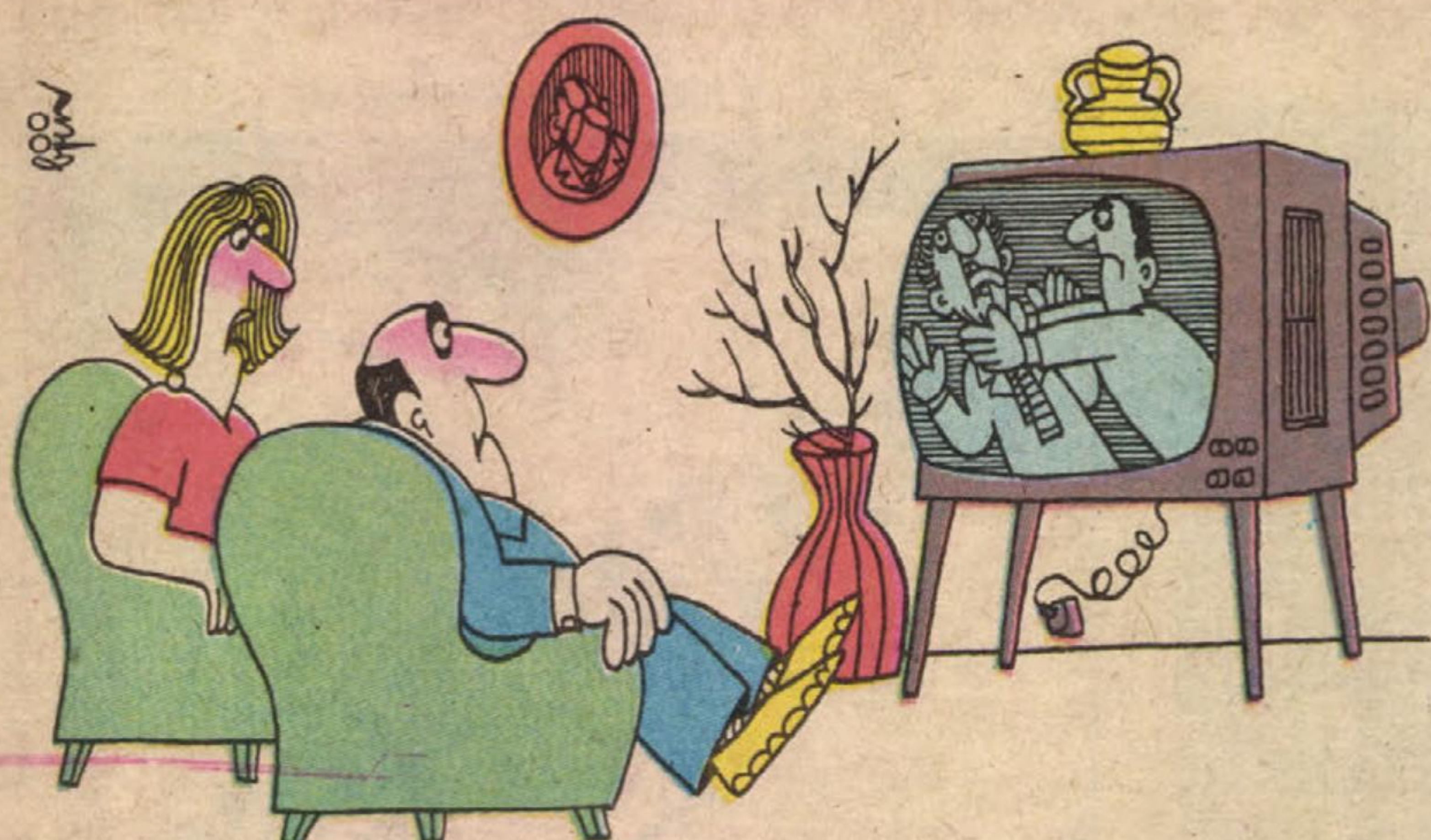
— Ez a Hadriánus még latinul se tudott rendesen, egy mondatban négy hibát is ejtett...

Embergyűjteményembe bekerült egy ló is, szintén Almásfüzítőről. Az üzemi lovaknak sajátos haláluk van, lévén ők is állóeszközök, egy bizonyos idő után nullára amortizálódnak. Ez az öreg ló, akit a főkönyvekben már rég leírtak, fütyült minden adminisztrációra, s vígan élt tovább a paci-kor legvégső határáig, szántotta a virágágyások alá a gyár udvarát — és közben ette a cigarettát. Mert ez volt az egyetlen nagy szenvedélye: a cigi, főként a Kossuth. Állítólag ennek köszönheti hosszú életét is...

Annyi kedves történet kering mindenfelé emberekről, dohányzó lovakról, s egyéb köznapi csodákról, kár lenne ha feledésbe mennének. Össze kellene gyűjteni, le kellene írni valamennyit, de sürgősen, még mielőtt elfelejtődnek, nullára amortizálódnak...

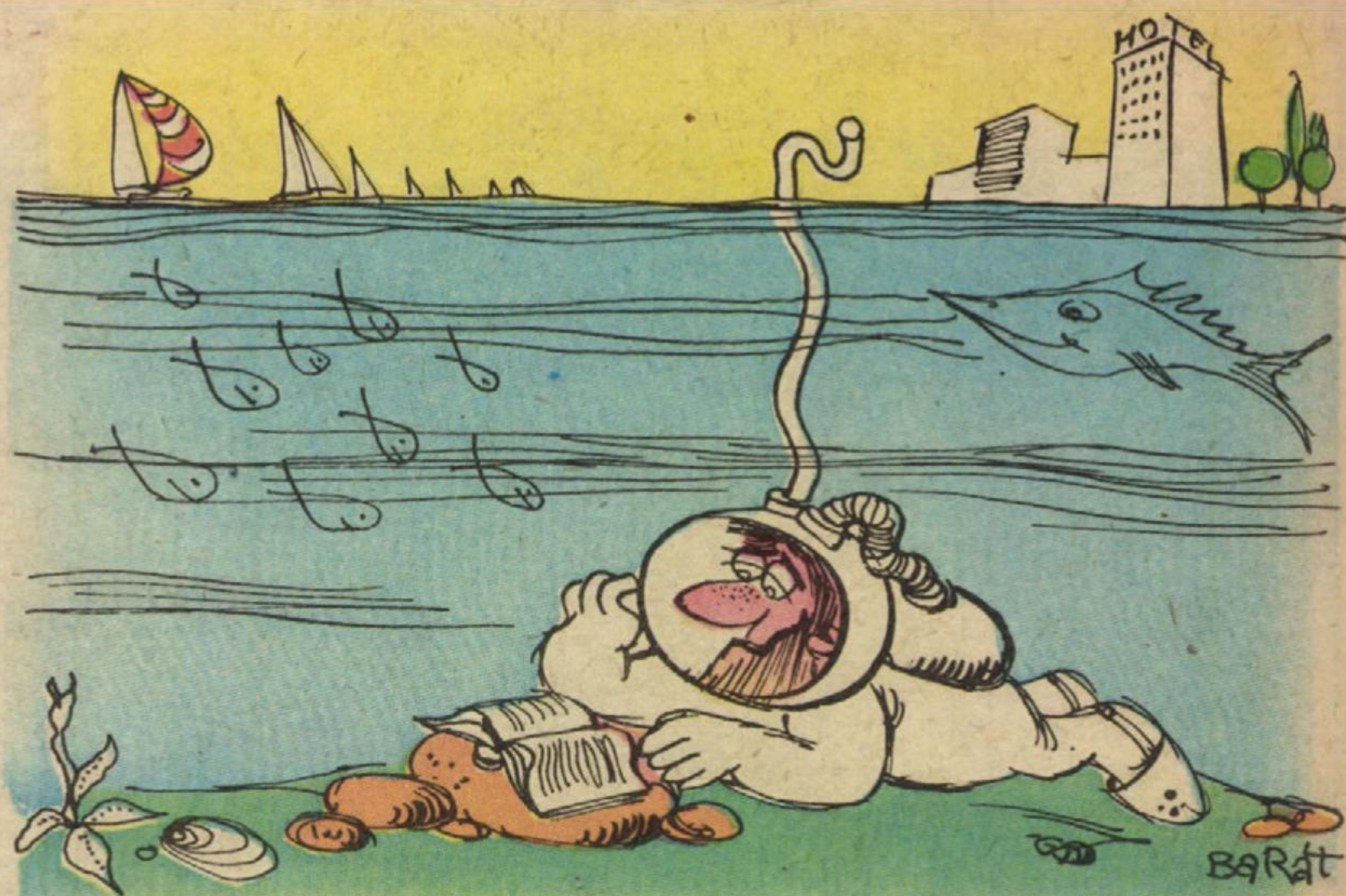
Radványi Barna

KRIMINÉZÉS KÖZBEN

– Apropó, fiacskám, mi újság a hivatalban?...

TÖKÉLETES KIKAPCSOLÓDÁS A BALATONON

Levélváltás a rongálókról

Kedves Szerkesztő úr!

Nemrégen, budai sétám közben, valamelyik zsákutca végén, egy volt játszótérre akadtam. Már csak a nyomai vannak meg. Egy kis homok a gödörben, a szétvert hintamaradványok nem az elhasználódásra utalnak, hanem a tudatos rongálásra. Tapasztalatom szerint változatlanul sok még a csúzlival, kővel megrongált világító test, és hogy a rongálások megakadályozásában nem sokat haladtunk előre, azt bizonyítja a Népszabadságban megjelent „A rongálók ellen" című vezércikk is. Ebben arról van szó, hogy a fertődi Esterházy-kastélyban valaki kivágta és kiégette a Mária Teréziát ábrázoló nagy értékű festmény vásznát. A rongálók felvagdossák a személyszállító vasúti kocsik műbőr üléseit, rágógumival tömik be az utcai telefonok pénzbedobó nyílásait. Se vége, se hossza a rongálásoknak. Ez felháborító vandalizmus! Nem tudják az illetékesek megtalálni a védekezés módját?

Kedves Olvasónk!

Ha úgy gondolja, hogy az illetékesek *csak* a hatóságok, akkor nagyon leszűkíti a rongálók elleni küzdelmet. Az ön által említett vezércikkben olvashatta azt is, hogy „minden vasúti kocsiban, minden telefonfülkénél, valamennyi utcai lámpánál, múzeumi teremben nem állhat rendőr". Mi azonban — a járókelők, az utasok, múzeumi látogatók — tanúi vagyunk a rongálásoknak. Tehát *mi is illetékesek* vagyunk. A rongálók két esetben rongálnak, amikor látják őket és amikor nem látják őket. Ha látjuk, közbe kell lépnünk. Amíg azonban a rongálók fellépése egységes és falkába tömörülve eszeveszetten vernek szét mindent, ami a kezük ügyébe akad, addig a járókelők, legyenek akár háromszor annyian is, nem mernek közbeszólni, nem mernek fellépni, noha a rongálás elítélésében egységesek, a rongálók elleni fellépésben széthúznak. Van aki egyszerűen nem veszi tudomásul, hogy a szeme láttára felébe faragják egy köztéri pad támláját és csúzlival megcélozzák az utcai világító testet. Látják, de tovább mennek, mert minek beleavatkozni, különben is a többi gyalogjáró, aki

ugyancsak szemtanú, nem védené meg őt a rongálók bosszújától.

A szemtanúk másik csoportjába tartoznak azok a bátrak, akik szólni mernek vagy inkább félhangosan morognak valamit. Ha erre röviden és tömören azt a választ kapják a rongálóktól, hogy: „Van valami hézag, apuskám?", akkor már természetesen tovább mennek, mert el akarják kerülni az összeszólalkozást követő testi fenyítést.

A harmadik csoportba tartoznak azok a járókelők, akik közül egy-egy hangosan a rongálókra *kiabál*. Ilyenkor a meglepetéstől egy pillanatra abba marad a rongálás és ha akad még néhány járókelő, aki a bátor közbeszóló mellé áll, akkor a rongáló huligánok csendesen elkullognak. Persze csak akkor, ha ketten vannak, de ha már falkába verődve, „begőzölögve" élvezik a rongálás gyönyöreit, akkor rongálnak tovább, mert falkában, rendőr nélkül, nem lehet őket rendre tanítani.

Ha a járókelők közül valaki rendőrért siet vagy a főkapitányságra telefonál, amikorra a rendőr odaérkezik, a rongálók már messze járnak. Ahogy nem lehet rendőrt állítani a rongálás helyszínére (telefonfülke, vasúti kocsi stb.), éppen úgy nem lehet minden rongálót rendőrrel figyeltetni. Az illetékesek tehát, akikre ön hivatkozik, végeredményben *mi vagyunk*. Nyilvánvaló, hogy nekünk kell őket elsősorban leleplezünk és rendőrkézre adnunk. Csak egy kicsit bátrabban, mint ahogy eddig tettük.

És még egy nem elhanyagolható körülmény. A rongálókat általában *egyszerű* garázdaságért büntetik. Feljebb kellene tenni a büntetés mércéjét. Legyen meg mindennek az ára és legyen minden erkölcstelen rongálásért, tudatos károkozásért nagy a büntetés. Legyen tarifája a rongálásnak! Mondjuk például egy utcai lámpa összetörése egy év. A vagonok műbőr ülésének feltépése három év. Lámpánként és ülésenként és így tovább. Majd akkor meggondolják a rongálók, hogy érdemes-e kockáztatni.

Földes György

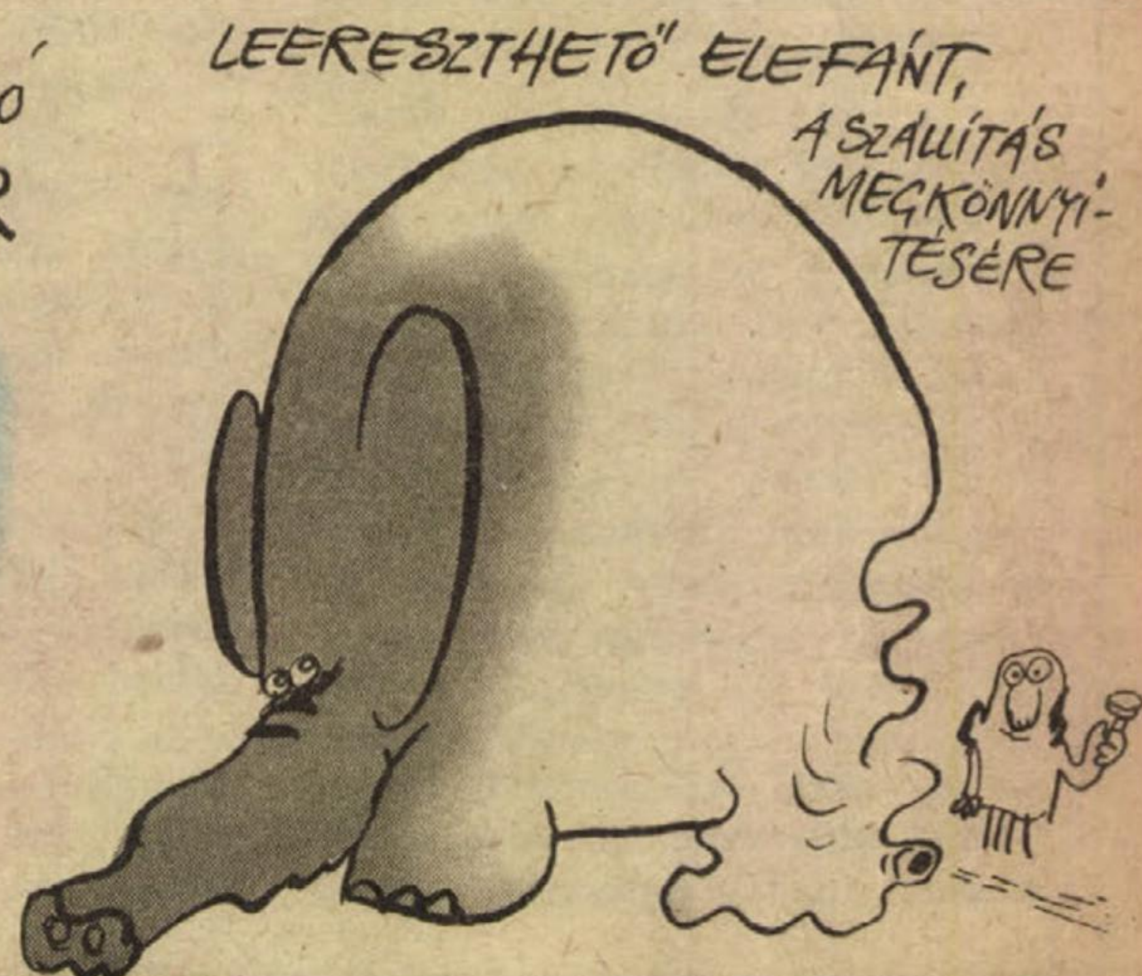
SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD ÁLLATAIBÓL

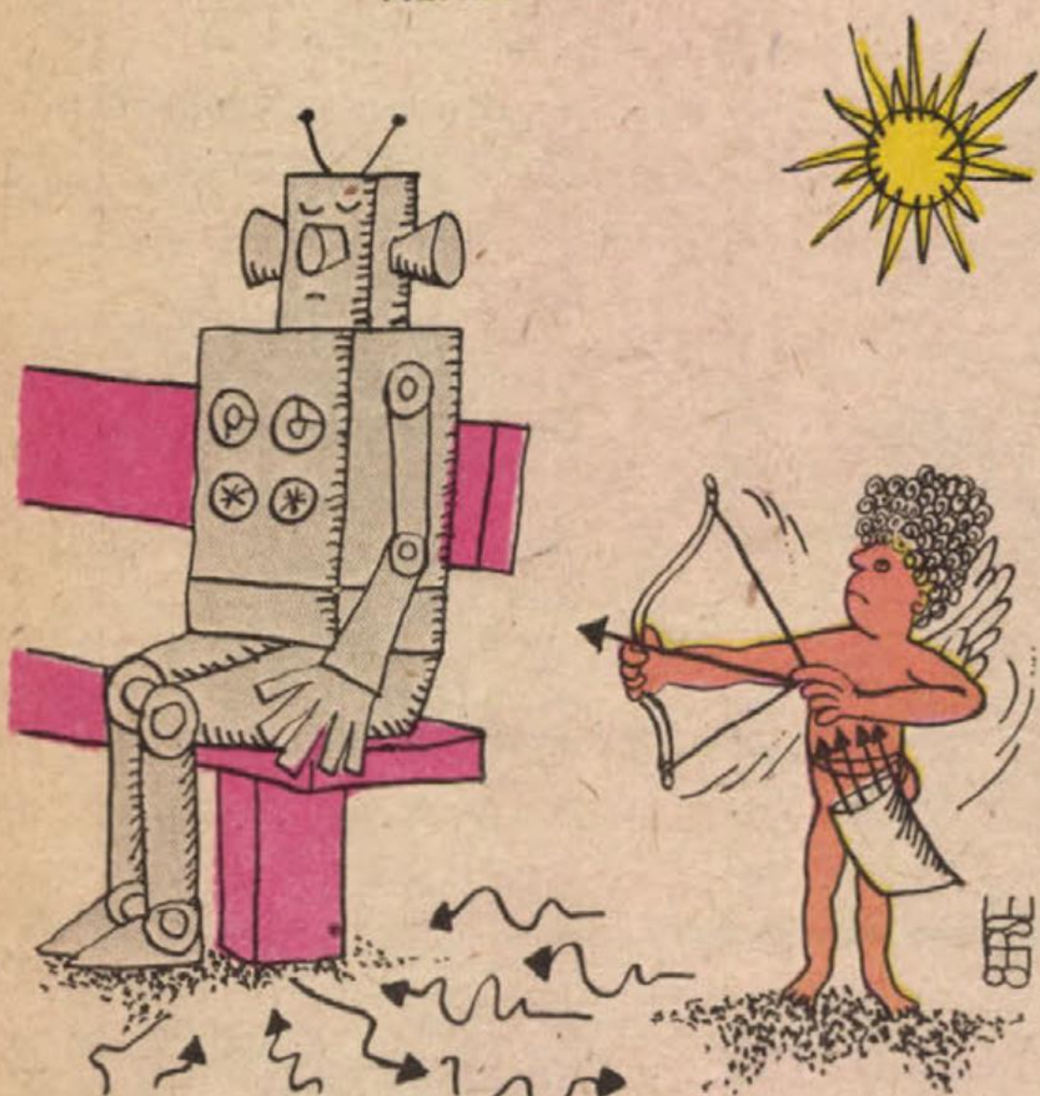

ABSZOLÚT TÖRTETŐ

NEHÉZ ESET

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

— Nincs szívem kifogni a halakat: kicsiny koruktól kezdve ismerem őket...

— Ha az aktatáskában van a rendelője, doktor úr, mit cipel a bőröndjében?
— A receptfüzeteket.

Megvallom, én azokat a táncokat kedvelem, ahol oda lehet a férfihoz simulni.

ANDREJ NYIKOLSZKIJ:

A SZELLEMHAJÓ

Azt mondják nincs jobb dolog a társas pihenésnél. Túloznak.

Történt, hogy a feleségem botrányt csapott. Azt hiszem, egy kicsit becsípve mehettem haza, vagy mi, és azt a feleségek nem szeretik. A feleségek általában semmit sem szeretnek. Tehát szó nélkül újra elkotródtam, mert én meg a botrányt utálom, istenem, kinek hogy. Szóval lenn koszálok a rakparton, a hangulatom pocsék, egyszerre megszólal a hangszóró.

„A központi állomásról húsz órakor sétahajó indul. Az utazás időtartama három óra."

Ettől döglik a légy — mondom magamban. Elmegyek, hajókázom egyet, hátha magamhoz térek. Odalépek a pénztárhoz:

— Kérek egyet a húszórásra.

A csinos kis pénztárosnő csaknem kibújik a kerek ablakon a meglepetéstől.

— Egyet?!

De aztán csak kiadja a jegyet, az arcán nagy-nagy csodálkozás és talán némi szánalom. Még odább sem lépek, odanyomakodik egy bajuszos illető, valósággal félrelök.

— Van még kétszemélyes kabinjuk a sétahajóra?

A pénztárosnő ettől hirtelen begerjed.

— Teljesen megőrültek ezekkel a kabinokkal. A kabinjegyek már reggel elfogytak.

Megértem a hölgyet. Micsoda dolog kabinban sétahajózni, amikor körös-körül ott a jó levegő, meg a táj. Végigkopogok a kis hídon. A hajón két aranypaszományos tiszt fogad. Az egyik elveszi a jegyemet, álmélkodva forgatja, mutatja a másiknak.

— Te láttál már ilyen jegyet? Egyszemélyes.

— Soha az életben.

Azért felengednek. Boldogan szimatolok körül. Gondolom magamban: mindjárt megismerkedem valakivel s egy pohár vermut mellett majd elcseverészünk a jó levegőn. Körülnézek, kevesen vannak. Néhány szerelmespár bukkan fel, azok is hamar eltűnnek valahová. Kényelmetlenül érzem magam. Régi históriák jutnak az eszembe, magányosan hánykolódó kísértethajókról. Egy matróz érzékeny az ilyesmire. Végre felfedezek egy magányos hölgyet. A korlátnál álldogál, a vizet nézi. A szélárnyékos oldal felől cserkészem be.

— Szép időnk van.

Felnéz, a vállát vonja.

— Nem mindegy?

Próbálok valamit szellemeset kitalálni erre az ostoba kérdésre, de felbukkan egy másik útitárs.

— Lídia... — suttogja. — Mégis sikerült szereznem. Gyerünk.

Lídia megy. Eltűnnek a sötétben. Most már teljesen egyedül vagyok. Fedélzet — sehol senki. Alsó terasz — üres. Az étterem — egy lélek se. Borzongok. A bolygó hollandi hajója vidám batyubál volt ehhez képest. Teljes kivilágítás, szól a zene. Nagyon jó kis lemezek. Szívesen táncolnék, de kivel? Az asztalokon sakk és dominó. De egyedül nem játszom. Ránézek az órámra, szinte megijedek. Még csak húsz perce megyünk. Azt hittem már legalább két órája. Gubbasztok egyedül, árva veréb a tájban, a szélben, meg a tánczenében. Kellett ez nekem? Ördög vigye az idióta fejemet. Ha valaha kikötünk, tán még felelősségre is vonnak. Szörnyű titok lappanghat a háttérben. Végre egy hang:

— Na, akarja az újságomat?

A büfés. Majdnem kezetcsókolok neki.

— Apropó — mondom aztán, mert nyugtalan vagyok. — miért üres ez a hajó? Talán vége a szezonnak?

— Üres?! — sértődik meg. — De hiszen táblás házunk van. Van, aki már éjszaka jön sorbaállni a jegyért.

Nem forszíroztam tovább. Nyilvánvaló, hogy ez is részeg.

Na, végre hosszú dudaszó, a part felé fordulunk. Felmegyek a fedélzetre, megtántorodom. Egész tömeg hullámzik odafenn. Párosával jönnek elő a kabinokból. Az arcukon valami lelkes átszellemültség. Líra. Gyorsan végigszaladnak a hídon és eltűnnek az éjszaka sötétjében.

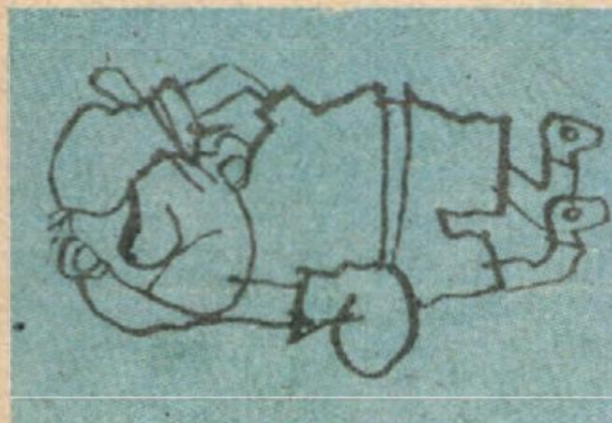
Micsoda emberek! Ott volt a sakk, a dominó, a táj s ők mégis a fülledt kabinban lapultak. Ki érti ezt? Hát nekem most már beszélhetnek a kollektív üdülés szépségeiről...

(Oroszból fordította: **Jávor Andrea**)

TRIBÜN

Bobo Renfrow már az első perc végén leütötte Jim Winfieldet. Az háromnál magához tért, féltérdre emelkedett és úgy várta meg, amíg kiszámolják. Az öltözőben aztán riporterek faggatták, miért nem folytatta a mérkőzést?

— Utálok vért látni — volt a válasz. — Különösen, ha a sajátom.

Stanley Matthewst, az ötvenes évek angol szélső-zsenijét kérdezgették: hogyan boldogult volna egy Paul Breitner vágású, modern hátvéddel?

— De uraim — mondta Matthews —, hiszen maguk fordítva kérdeznek!

Dino Zoff, az olasz válogatott kapusa egyszer tizenegy egymást követő nemzetközi mérkőzésen nem kapott gólt. A jómájú sajtó persze készen volt az ítélettel: Zoff minden idők legszerencsésebb kapusa.

— Valóban, óriási szerencsém volt — reagált a sztár. — Mindig akkor álltam a kapuban, amikor az ellenfél nem rúgott gólt.

Jack Dolph, az Amerikai Kosárlabdaszövetség elnöke:

— Csupán három bökkenő van ezzel a játékkal. Túl hosszú az évad, túl hosszúak a mérkőzések és túl hosszúak a játékosok.

•

Dennis Allen, a texasi technikum 120 kilós rögbijátékosa kisgyerekkora óta csellózni is tanult.

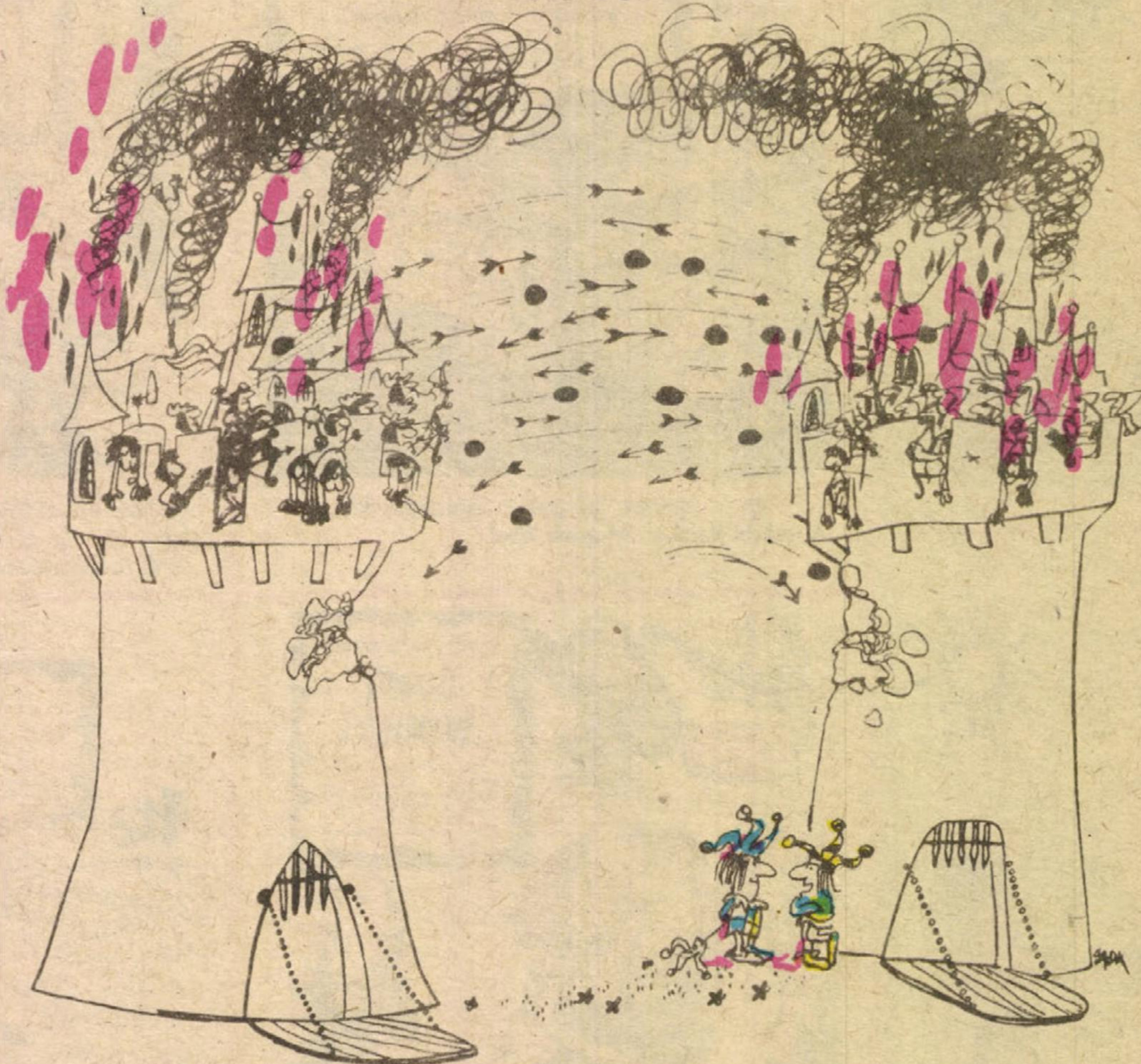
— Sokáig úgy terveztem — mesélte —, hogy megpróbálok valamelyik főiskolán zenei ösztöndíjat szerezni. Aztán meggondoltam magam és maradtam mégis a rögbinél. Mert mikor fizet negyvenezer ember fejenként nyolc dollárt, hogy engem csellózni halljon?

(p. p.)

ELSŐ DÍJ

Az Arany Henrik nevű nagydíjat nyerte el SAJDIK FERENC, lapunk munkatársa, a Nyugat-Berlin-i „Cartoon '75" Nemzetközi Karikatúra Kiállításon.

BOLONDOK

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

— Papa, meg lehet büntetni valakit azért, amit nem követett el?

— Nem, fiacskám.

— Akkor jól van, papa, mert én nem írtam meg a mára feladott leckét.

Az ügyvéd megnyerte a pert. Azonnal táviratozott az ügyfelének: „Az igazság győzött!"

Még aznap megérkezett a válasz:

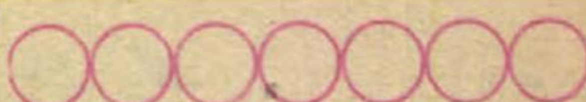
„Azonnal fellebbezni a felsőbb bírósághoz!"

*

— Mi a különbség a modern és a nem modern lány között?

— Nem tudom.

— Az, hogy a nem modern lány elpirult, amikor szégyellte magát, a modern lány pedig szégyelli, ha elpirult.

AZ A SZEGÉNY CSUPRÁKNÉ

Aminap találkoztam az utcán Csupráknė Mancikával, gyerekkori játszótársammal. Valaha egyidősek voltunk, de telt-múlt az idő, s ő lemaradt jó tíz évvel, tehát lehet olyan... olyan... vagyis virágzó asszony.

— Szia! — borult a nyakamba a forgalom kellős közepén. Puszi jobbról, puszi balról, és közben már mondja is a magáét: — Ugye borzasztóan nézek ki? De ne csodálkozz! Megyünk Spanyolországba, és természetesen mindent nekem kell csinálnom, mert a férjecském nem ér rá. Ilyesmire ő soha rá nem ér... Mintha én olyan nagyon ráérnék, de hát rádobom az ebédidőmet. Most is másfél órája futkosok. Vízumok, bevásárlás, meg a többi, hiszen tudod...

— Hát igen! — sóhajtok nagy együttérzéssel —, de Spanyolország megéri. Azt mondják...

— Megéri, megéri! — legyint dühösen. — Mi éri meg? A hőség? Tudod, hogy már gyermekkorombanban sem bírtam a meleget. A bikaviadal? Én attól is rosszul leszek, ha a szemem láttára egy szúnyogot csapnak agyon. Múzeumok, templomok? Az utóbbi években Nápolytól Londonig annyit láttam, hogy fölsorolni is sok... És egyik olyan, mint a másik. Aztán hozni sem érdemes semmit onnan, mert nálunk olcsóbb.

— Ha ennyire nem vagy kíváncsi rá, miért mégy? Talán a férjurad kedvéért?

— Méghogy az ő kedvéért! Ha tőle függne, az egész szabadságunkat alatt a balatoni nyaralónkban heverésznénk.

— Akkor mégiscsak te akarod, nekem bevallhatod, nem bűn.

— Hát jó, bevallom. Tudod, hogy mennyire akartan a nagy sajnálkozástól.

Azután, hogy magamhoz térek, kezdek gondolkodni, és egyre jobban szánakozom szegény barátnőm keserű sorsán, mert eszembe jut, mi mindenen ment keresztül ez az asszony az utóbbi tizenöt évben.

Kezdődött avval a kálváriája, hogy *autót kellett venniük*, pedig „nem volt egy rongya, amit fölvegyen". Azután meg *kellett*

rom? Mint egy púpot a hátamra. De istenkém, mit tehetek?

Ezzel a költői kérdéssel magamra hagy. Eltűnik olyan váratlanul, mint ahogy fölbukkant. Lehet ugyan, hogy búcsúzóul adott egy puszit, mondott egy sziát, lehet, nem tudom.

Én csak álltam ott kábul-

tanulnia vezetni, pedig *a frász kerülgette, ha csak a volánhoz ért*, de a férje egyedül nem vállalta a külföldi túrákat, pedig *utazniuk kellett* minden három évben keresztül-kasul Európán. Közben *telket kellett vásárolniuk* (OTP segítséggel) a Balatonnál, pedig ő nem bírja a napot, és utálja a vizet. Azután — amikor kezdtek volna kilábalni a kölcsönökből — egy kis *villát kellett építeniük* a telekre.

Vajon ki az, vagy mi az, aki, vagy ami ilyen sorozatos csapásokkal sújtja ezt a szegény Csuprákné?

Én ugyanis nem tudok róla, hogy lenne nálunk a sok-sok hivatal között csak egy is, amely elrendeli, vagy utasításba adja, hogy ez, vagy az a magyar állampolgár záros határidőn belül autót vásároljon, vagy utazzon el Itáliába, Londonba, vagy akár Soroksárra.

Lehet talán, hogy nem hivatalból kényszerítik az áldozatot, hanem amúgy finoman? Mondjuk, lehívatja a dolgozót az SZB titkára, és így szól: „Szeretnénk, ha a kartársnő az idén turista útra menne Athénba!" Vagy — teszem azt — a Balatoni Intéző Bizottság keres föl egyeseket, és közli velük: „Ön egyike azoknak, akiktől elvárjuk, hogy teljesíti hazafias kötelességét, és vásárol egy telket a magyar tenger partján."

Nem, ez egyik sem valószínű, hiszen nekem elpanaszolta volna Mancika. Vagyunk olyan bizalmas barátságban.

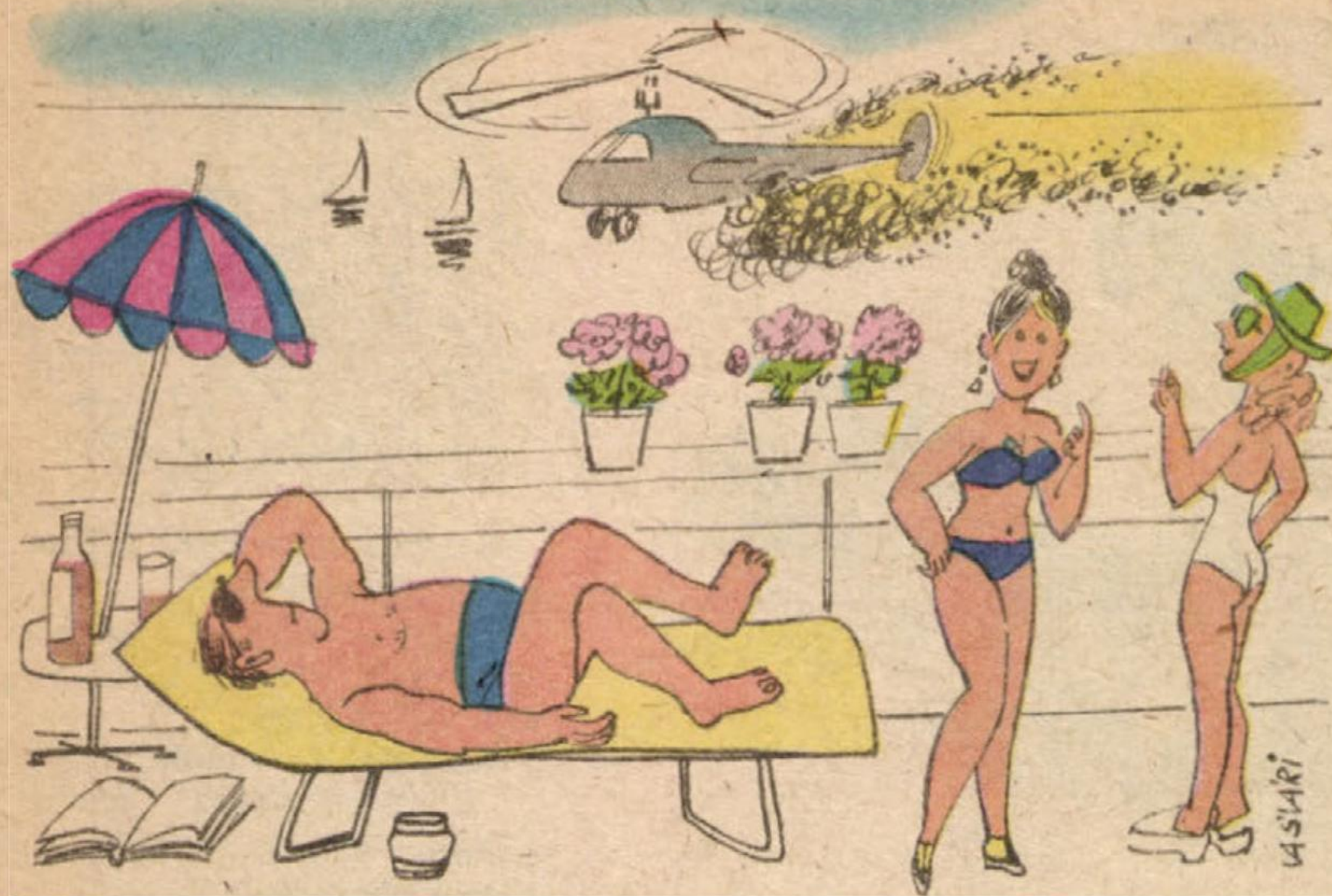
Akkor hát?

Csak valami titokzatos erő lehet.

Kérem, ha valaki valami közelebbit tud erről, értesítsen engem. Talán tehetünk valamit szegény Csuprăknéért.

Sólyom László

MÓDOS CSALÁD

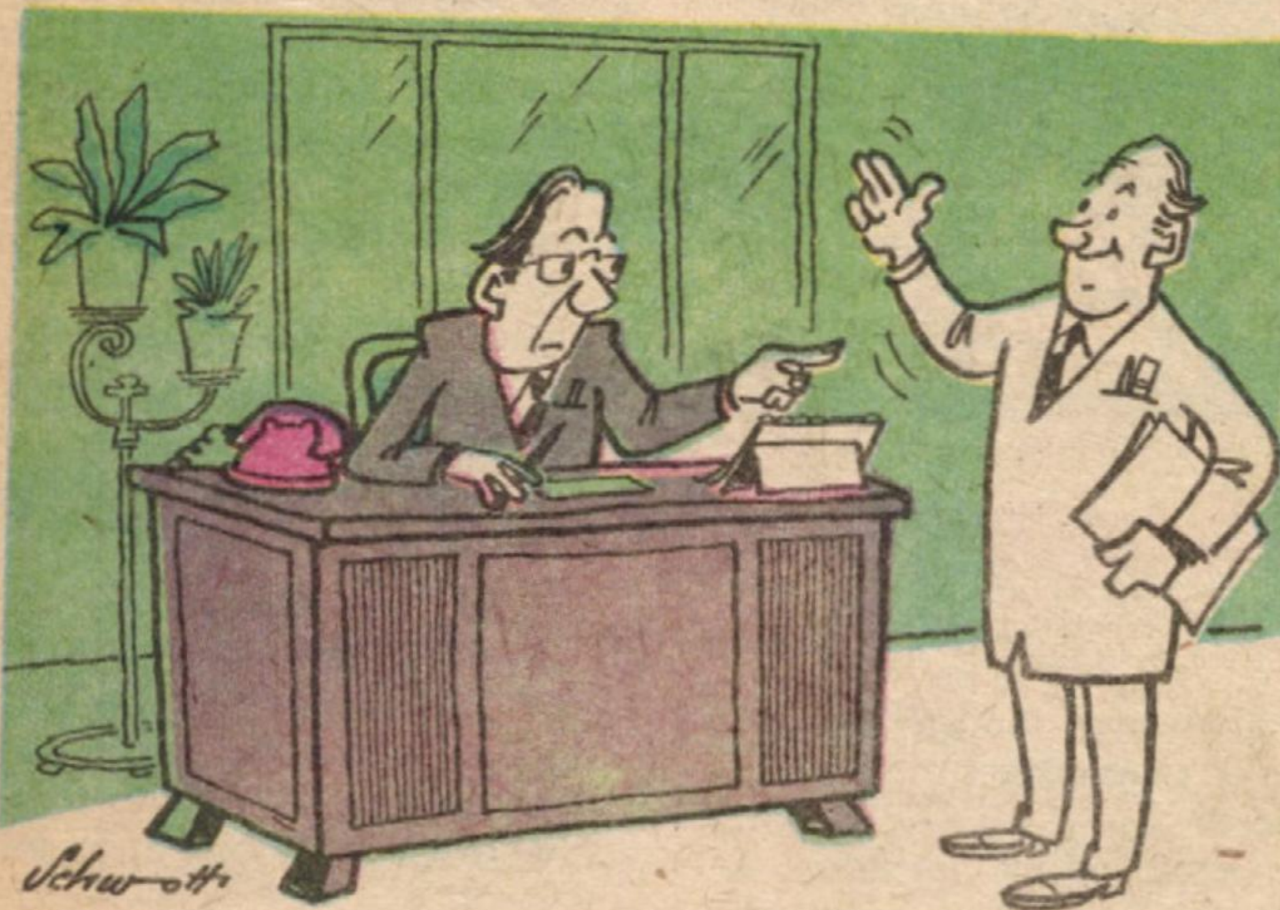
– Saját helikopterrel permetezzük a muskátlit...

ÚTIBESZÁMOLÓ-SZEZON

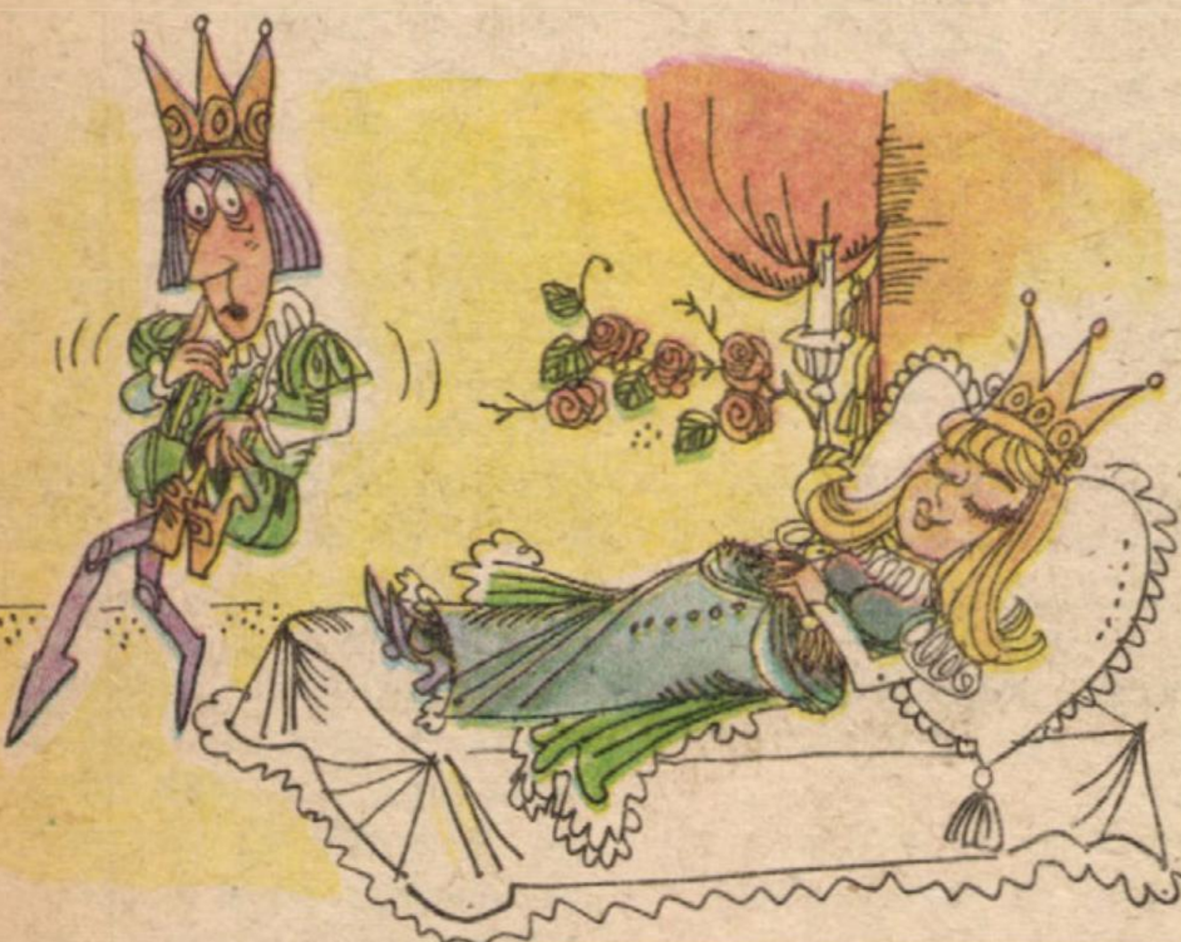
– Erről fogok írni. Láttam Párizsban egy érdekes tornyot!

ALAPOS MUNKA

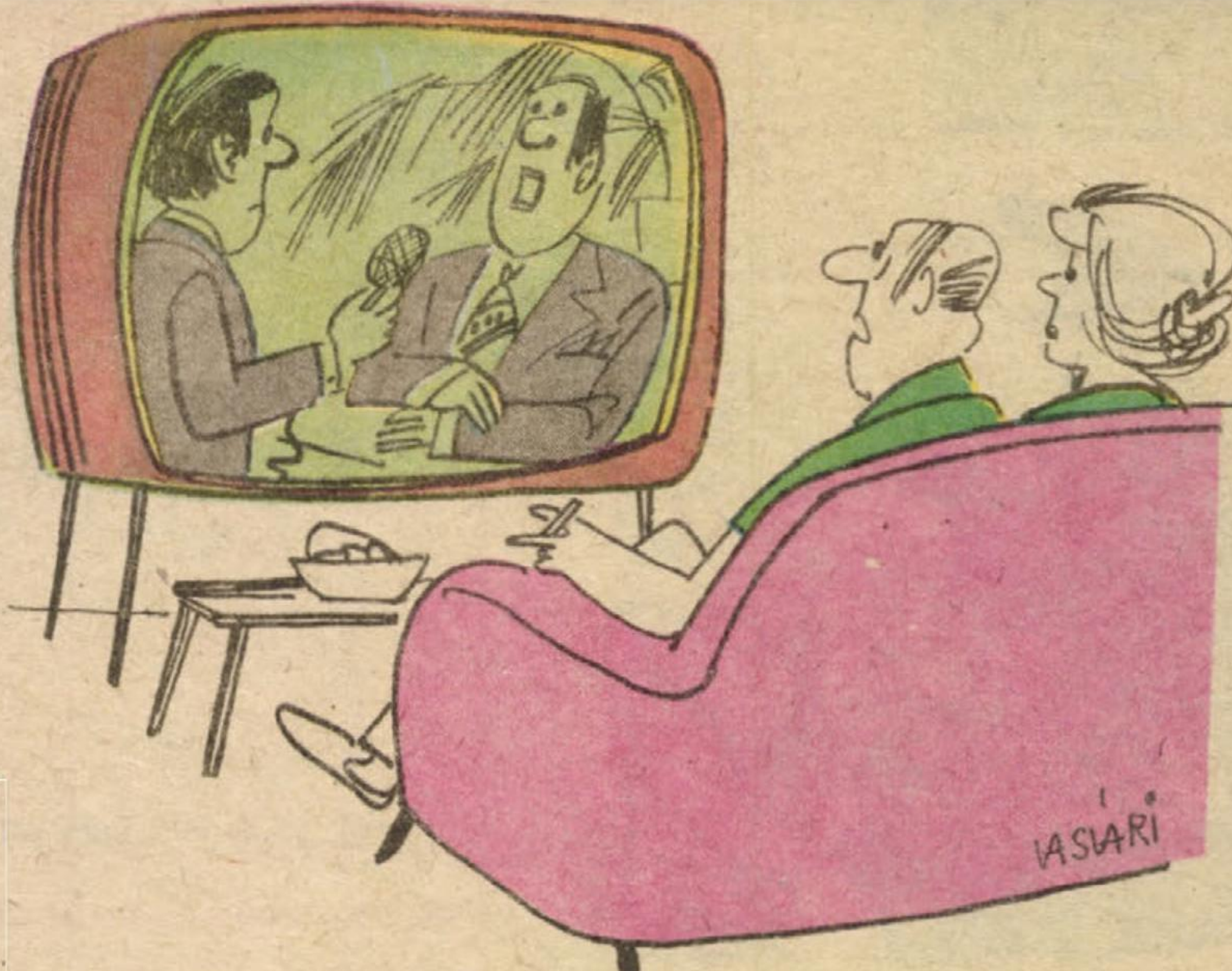
– Két hétig tárgyaltuk az új gép beállítását.
– Na és beállítottátok?
– Nem! Arra még nem volt idő...

TAPASZTALT KIRÁLYFI

– Majd bolond leszek felébreszteni, hiszen akkor nem áll be a szája!

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA (XXXVIII.)

„Ez a nyelv hát az a megérthető?"

(Madách)

Túlsúly

Divat a nosztalgia.

Nagyanyáink bokorugró szoknyáját és nagyapáink bozontos szakállát viseljük a múlt idők báján merengve és ez még hagyján. Már kínosabb, hogy túllövünk a célon, s pucér fizikai mivoltunkban is a letűnt korok emlékét idézzük.

A strandon dúsbájú hölgyek olvadoznak pici bikiniben a napon, minden irányban kerekedve, mintha a csodálatos Rubens műterméből szalajtották volna -őket. Attól kell tartani, hogy egyszercsak valami elgurul s akkor indulhatnak a talált tárgyak osztályára. A férfiak is maszszívak, VIII. Henrik, dicsőségének teljében is csak afféle széllel bélelt nyámnyila lehetett mellettük. Bizonyára azért gyártunk ma már szinte kizárólag nagyképernyős tévékészülékeket, hogy egyes riportalanyok kicsattanó ábrázata ráférjen.

Mindez nem csupán kevéssé gyönyörködtető látvány, hanem — ha hinni lehet annak a néhány karcsún maradt orvosnak — módfelett egészségtelen is. Emberbaráti kötelességünk tehát, hogy akár adminisztratív eszközökkel is gátat vessünk ennek a túlburjánzásnak.

Üdvös lenne például, ha az ipari formatervezők végre pontosan rögzítenék a paramétereket.

1. Az emberi derék körmérete nem haladhatja meg az emberi mellkasét.

2. A kilókban kifejezett testsúly nem haladhatja meg az egy méter felett centikben kifejezett testmagasságot.

3. A fentiektől eltérő minden többlet nyersanyagpazarlásnak tekintendő és az ipari bíróság intézkedését vonja maga után.

Eredményt érhetnénk el a közlekedésrendészet módszereivel.

Kövér ember ballag a járdán, egyszerre csak leinti őt a szolgálat fehérköpenyes tisztviselője.

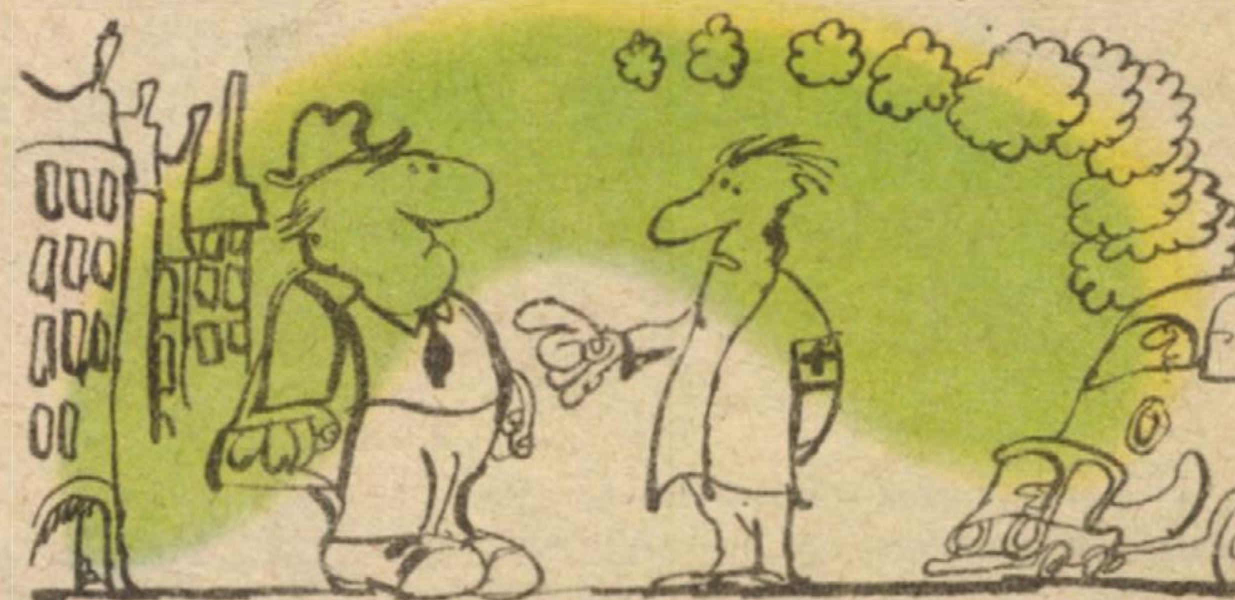
— Jónapot kívánok, műszaki ellenőrzés. De uram, csak nem gondolja komolyan, hogy ez a lerobbant futómű képes huzamos időn át elviselni a böhöm karosszéria terhét? Ejnye, most látom, hogy ön ráadásul a dereka körül viseli a pótkereket. Aztán csodálkozik, ha egyszerre vacakolni kezd a motor. Szíveskedjék talán jobban takarékoskodni az üzemanyaggal. Most mindenesetre elveszem az ellenőrző lapját és amennyiben három hónap leforgása alatt nem csökkenti húsz kilóval az önsúlyt, a forgalmi engedélyét is bevonjuk.

Haszonnal alkalmazhatnánk a városrendezés elveit is.

— Kedves asszonyom, sajnálattal kell közölnöm, hogy ön rontja a városképet. Ezek a vaskos alapok ugyebár... ez a széles homlokzat... a teljesen divatjamúlt balkonokról és tornyocskákról nem is beszélve... Nézze, kérem, ha nem végez sürgősen tatarozást, akkor kénytelenek leszünk önt műemléknek nyilvánítani.

Bizonyos adótechnikai intézkedések szintén eredménnyel járnának.

— Uram, önnél az évvégi mérleg az adóalap huszonöt kilogrammos gyarapodását jelzi. A progresszív kulcs szerint tíz kilóig húsz, húsz kilóig ötven, azon felül pedig száz százalékkal kell emelnünk a kivetés összegét.

— Dehiszen ez rettenetes — szuszogja az adóalany. — Nem kaphatnék valami kedvezményt?

— Lehetséges, kérem. Nos, nézzük csak. Ön ugyebár százhatvan centi magas és százhúsz kiló. Örömmel közölhetem, hogy két esetben is teljes adótörlést eszközölhetek önnél. Az első lehetőség: ön lefogy hatvan kilót. A második: ön megnő hatvan centit.

Természetesen mindez nem lenne szentírás.

A honi kiskapu-elv ismeretében kevés a kétség, hogy ezeket az intézkedéseket is el lehetne simítani, meg lehetne kerülni.

Persze csak rengeteg szaladgálás árán.

Ami viszont remek fogyókúra és önmagában feleslegessé teszi az adminisztrációs módszereket.

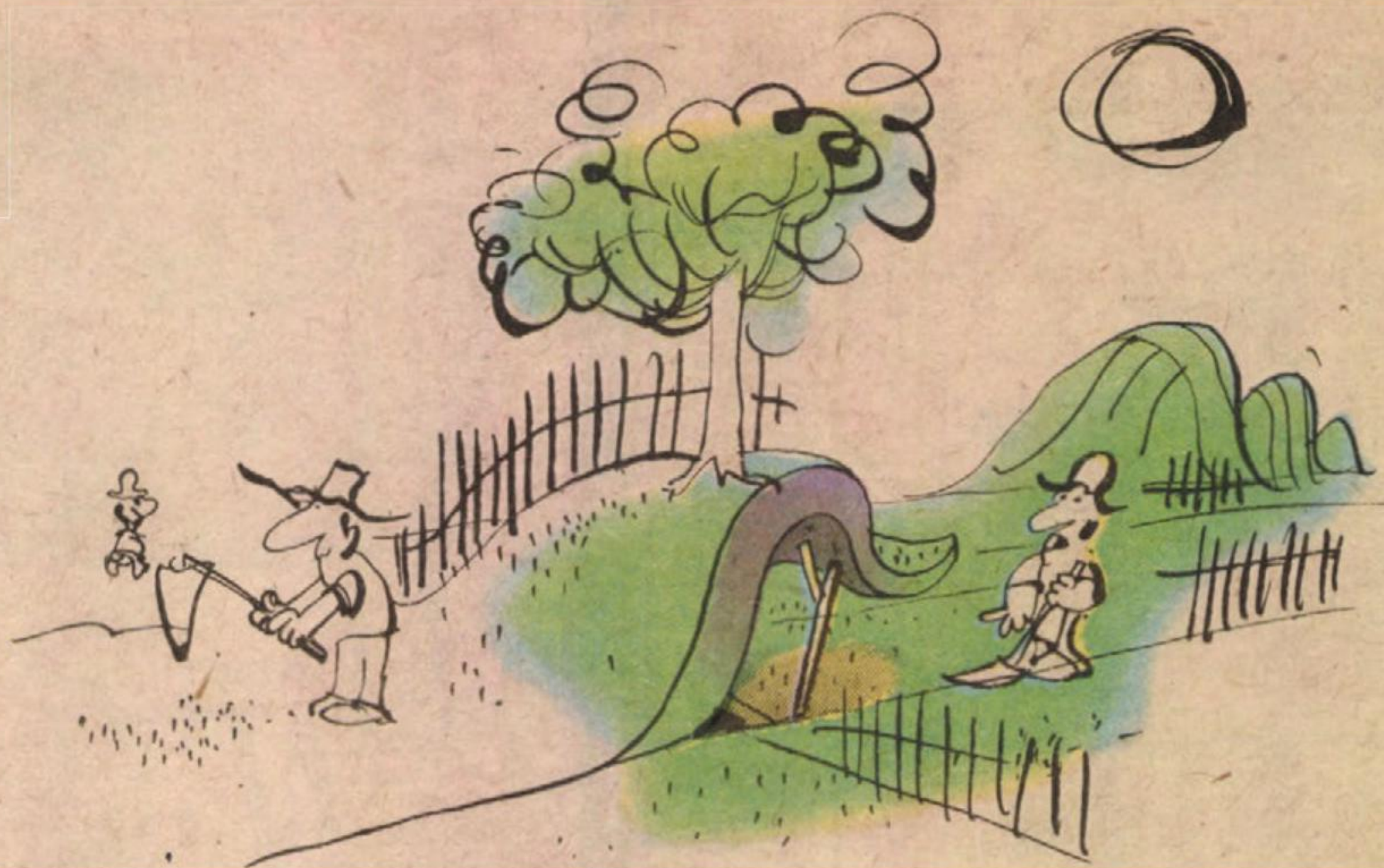
Peterdi Pál

A HATÁRON

– Már importálni sem szabad?

SZOMSZÉDOK

– Hé, szomszéd, nem zavarja, hogy a hétvégi telke átlóg az enyémre?!

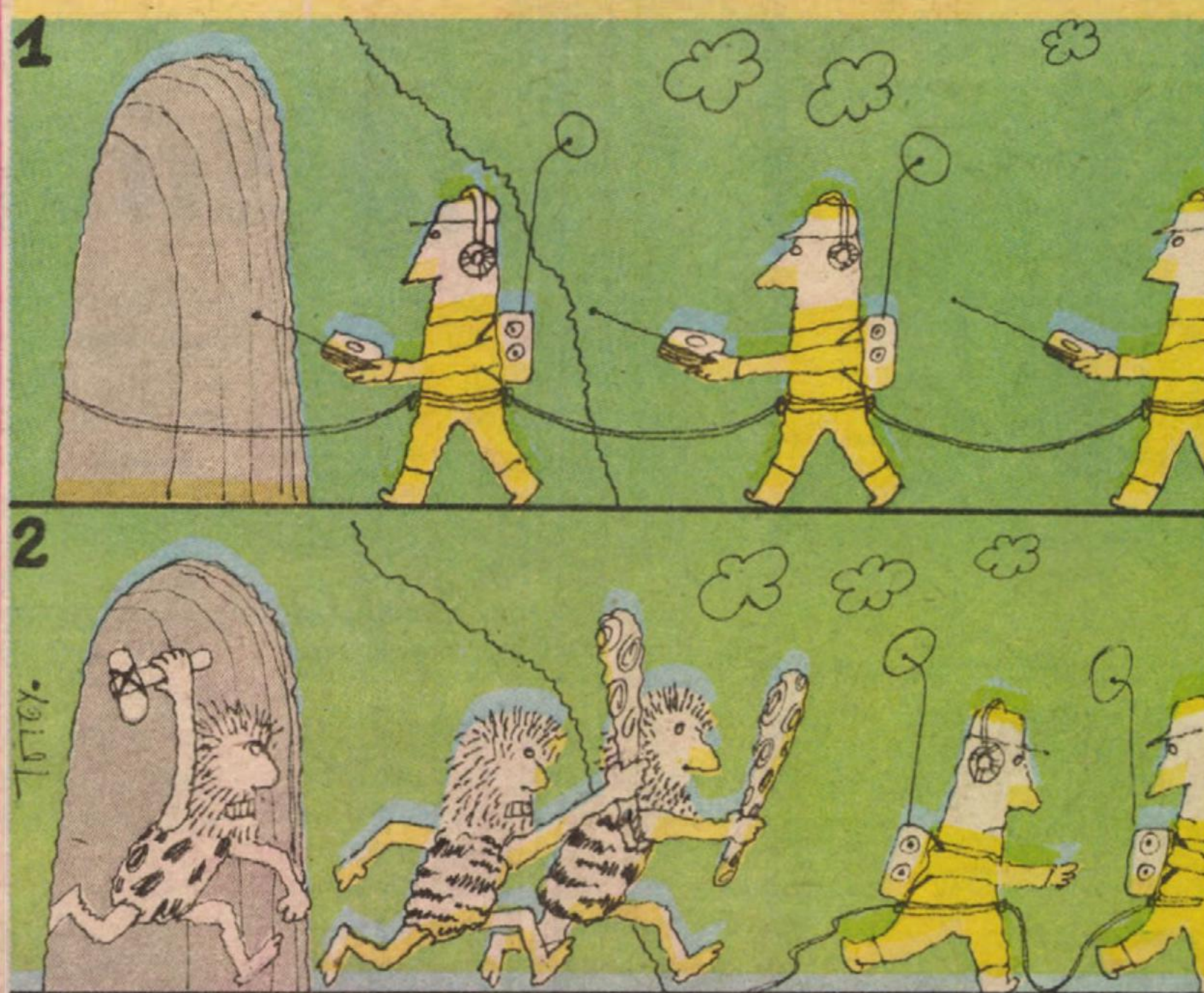
NAPRAMORGÓ

Tombol a nyár, az aszfalt puha,
testemen restellt nyüg a ruha,
a szemem ég, az arcom lesül,
izzadt fejemen lomha sas ül...
Mellettem pilledt pulim tesped,
közben a nap, az égi Tüsped,
mint halaskofa alélt pontyát,
kibontja lángokból font kontyát,
s a konty alatt, mely izzó lepel,
leküzdhetetlen, vad vágy lep el,
hogy jeges humorom fagyába
(mik vannak az ember agyába'?!)
magamat jó mélyen elássam,
ez a helyzet, kérem alássan...

Szilágyi György

VARATLAN FORDULAT

A rózsa elhervadt, mégis őrzöm

Ez a címe a Pesti Műsor egyik riportjának.

Nagyon tetszett ez az írás, még sírtam is rajta, annyira tetszett.

Megtudtam belőle, hogy a kiváló színész, Benkő Gyula, szeret vadászni. Februárban őzet is lőtt.

Ez érdekes. Már csak azért is, mert a cikkből azt is megtudtam, hogy:

„S ha már a vadászatnál tartunk, hadd játsszunk el azzal, hogy „őzike-szerepekben" lett ismert színész, hiszen pályája elején előnyös külseje miatt főként fiatal szerelmesek megjelenítését bízták rá."

Hogy is van ez?

A riporter szeret játszani. S mivel szeret játszani, arra kéri az olvasót, hadd játsszon el azzal, hogy az *„őzike-szerepekben" lett ismert színész...*

Bizonyisten nem tudom, mivel akar játszani.

De nézzük tovább a dolgozatot.

Idézem: *„Később, miután erős karakterrel, szép hanggal áldotta meg a sors (és a múló idő) szarvas-sorsokat, drámai hősök szárnyalását vagy bukását kellett megformálnia — vagyis jellemszínész lett."*

A kitűnő színművész tehát eleinte őzike szerepeket játszott, aztán szarvassorsokkal áldotta meg a sors és a múló idő.

Hát nem gyönyörű?

Elnézést kérek, hogy nem folytatom, de előbb le kell törülni orcámról a könynyűimet.

Köszönöm, most már jól vagyok.

Mint az előbb már említettem, a színművész februárban őzet is lőtt. A riporternek ez nem tetszik, mert azt hallotta, hogy az őzek úgy jajgatnak, ha találat éri őket, mintha emberek volnának.

A cikk így fejeződik be:

„...Később kapok a kertjéből négy szál rózsát és mintha egy hirtelen megtorpanó körhintából szállnék ki, úgy botorkálok ki a kapun."

Az újságírót annyira kimerítette a kérdezősködés, hogy már csak botorkálni tudott. Hazabotorkált és megírta ezt a riportot. A rózsa azóta elhervadt, mégis megőrzi a riporter, mint ahogy a cikk címéből kiderül. Ő a rózsát őrizte meg, én a cikket.

Ilyen szép riportot már rég olvastam...

(mikes)

RoKonoK

A javítóműhelyben ketten álltak egymás mellett. A szürke Zsiguli fáradt volt és öreg, de még innen a nyugdíjon, a bordó Zsiguli fiatal volt és bohó, alig túl a garancián.

— Szervusz — mondta az öreg. — Azt hiszem, még nem találkoztunk.

— Ne haragudjon, de műhelyben nem ismerkedem — így a fiatal.

— Az nem tőled függ — nevetett az öreg. — Mi az, hogy nem ismerkedsz? Rövidesen rokonok leszünk.

— Kikérem magamnak — pirult el a fiatal Zsiguli a bordó dukkó alatt. — Hogy lennénk rokonok?

— Sógorok leszünk, kisapám. Vedd tudomásul, hogy én a fél műhellyel már sógor vagyok.

— No de kérem, én egy tisztességes Zsiguli vagyok!

— Én is tisztességes voltam, amíg ide be nem tettem a futóművemet, de aztán alaposan fellazították az erkölcseimet. Adod te még lejjebb is.

— Nem adom.

— Ha nem adod, viszik. Észre sem veszed, és már te is a sógorom leszel.

— Hogy lesz valaki a sógora?

— Úgy, hogy az én visszapillantómmal, ékszijammal, kipufogómmal vagy gyertyámmal jár. Vagy én járok az ő ablaktörlőjével.

— És miért?

— Azért, mert itt a műhelyben az a szokás, hogy ha elkészül egy kocsi és valamelyik alkatrésze hiányzik, akkor egy másik kocsiéval pótolják.

— És mi lesz a másik kocsival?

— Amikor az is elkészül, megkapja egy harmadik kocsiét, majd a harmadik a negyedikét.

— De miért?

— Azért, mert nincs mindig a raktáron minden alkatrész, vagy ha van, az a nem garanciális kocsira pénzbe kerül, mégpedig olyan pénzbe, amiből a szerelőnek nincs semmi haszna.

— Érdekes.

— Nincs ebben semmi érdekes, ez sok műhelyben így van. Az alkatrész körbe jár. Az akkumulátorom már tizenöt sógoré volt, az ablaktörlőm összesen huszonkettőé, mégis itt vagyok. Vedd tudomásul, öcsém, hogy eggyel mindig kevesebb alkatrész van, mint üzemképes gépkocsi. Ilyen az élet.

— Az lehet, de én ezt nem veszem tudomásul.

Ebben a pillanatban ért hozzájuk a szerelő. Gyakorlott mozdulatokkal vette le a bordó Zsiguli ékszíját és azonnal felrakta a szürkére.

— Szóltál valamit, sógorkám? — kérdezte az öreg. — Van valami kifogásod ellenem?

— Semmi, semmi — szipogott a fiatal. És egy nagy, fényes desztillált vízcsepp gördült le az akkumulátorán...

Miklósi Ottó

Megkérdeztük rajzolóinkat:

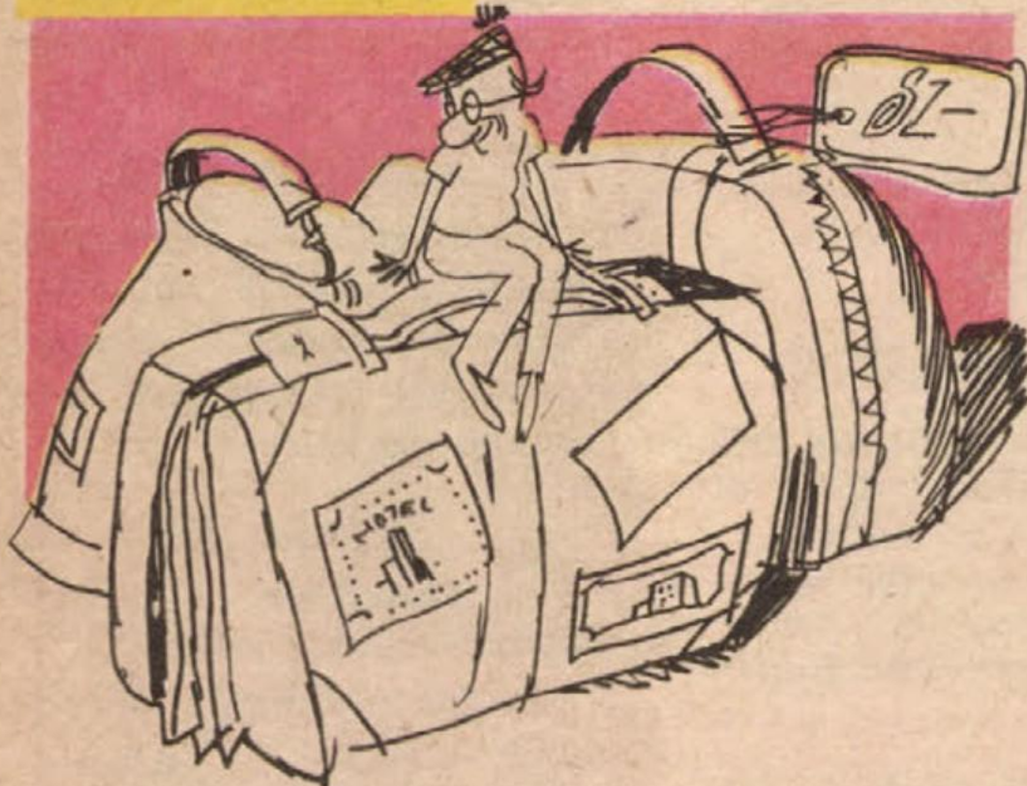
Mit fognak mesélni a nyaralásukról?

Endrődi István:

– Majd azt hazudom, hogy Alsó-Porligeten nyaraltam az anyósommal, akkor nem irigyelnek . . .

Szűr Szabó József:

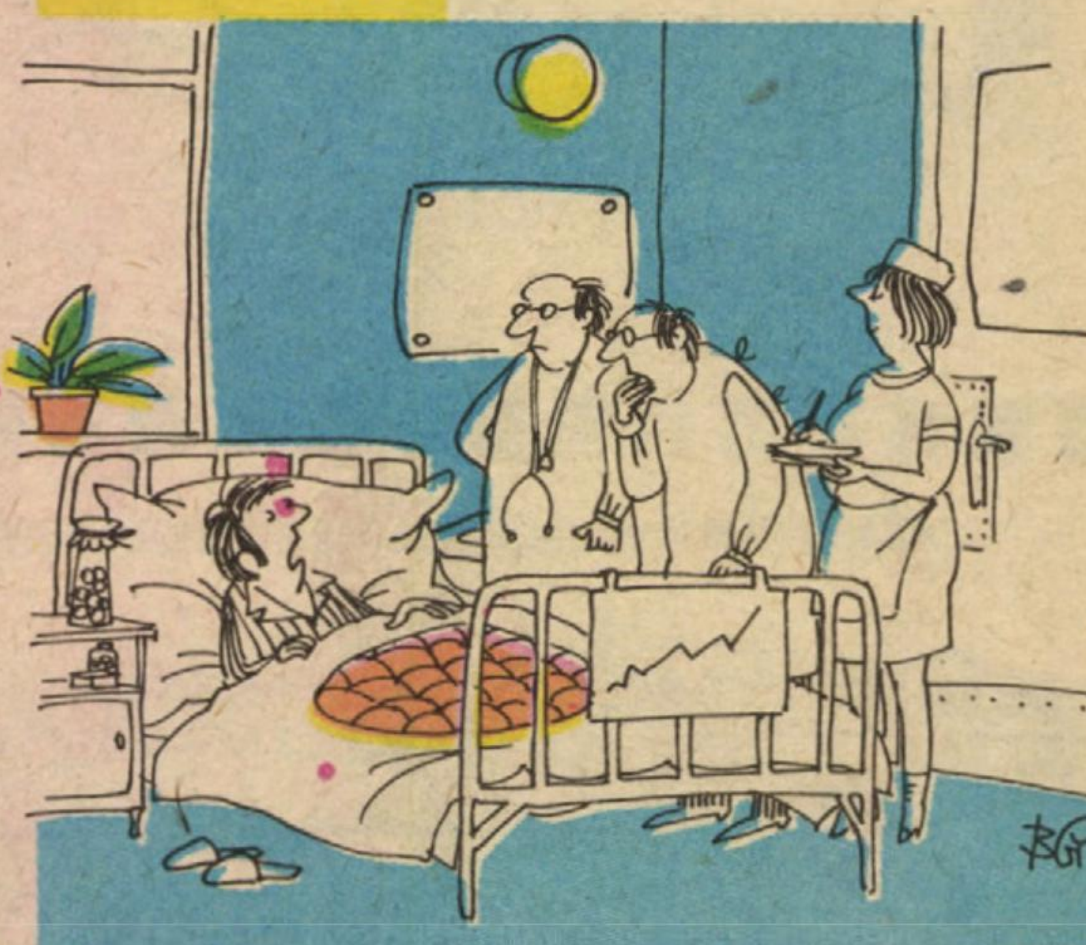
– Jóformán semmit sem hoztam magammal . . .

Fülöp György:

– Isteni időnk volt . . .

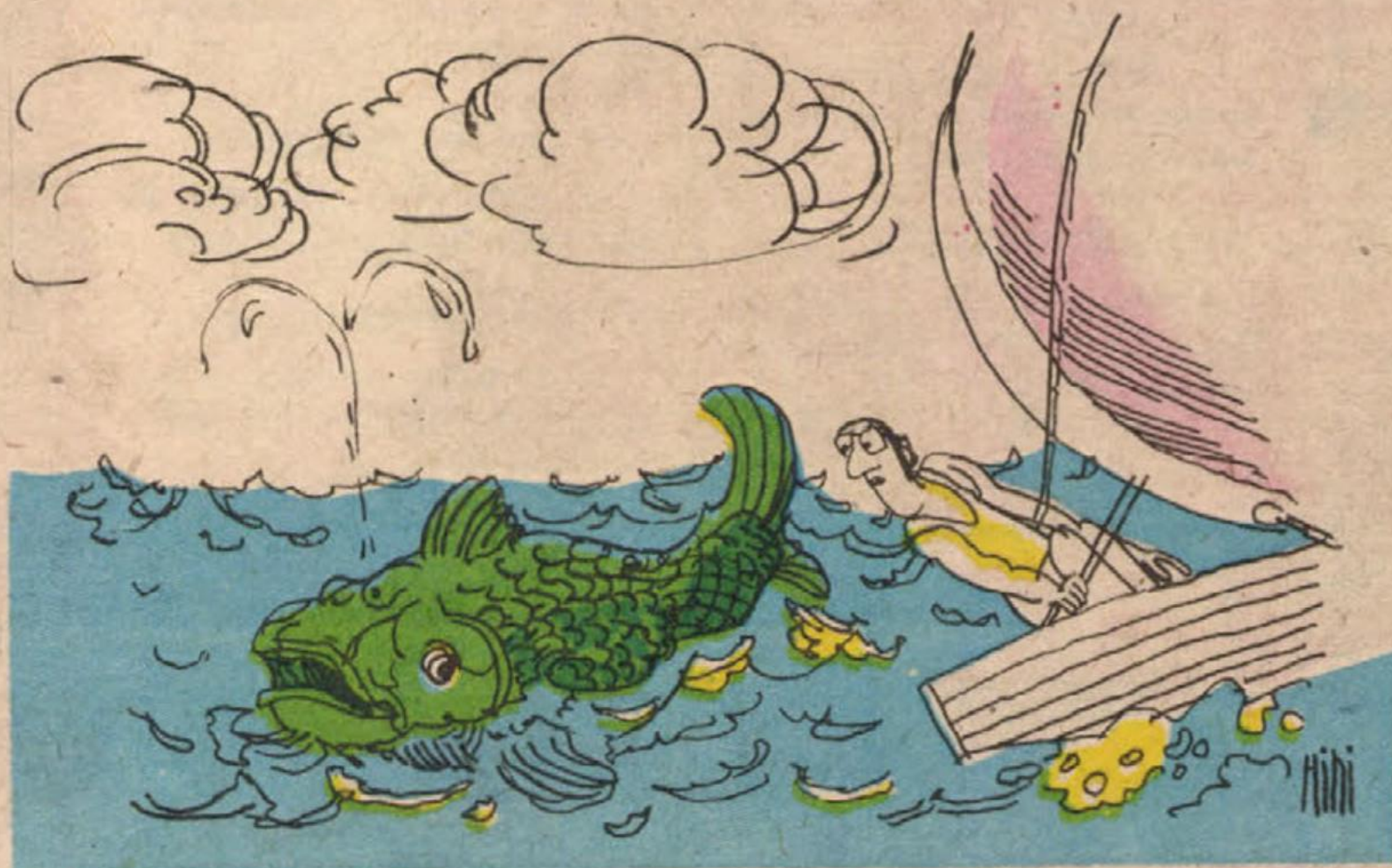
Brenner György:

– Az utolsó napra két forintom maradt, vettem rajta egy fagylaltot . . .

Hegedűs István:

– Láttam az utolsó balatoni halat . . .

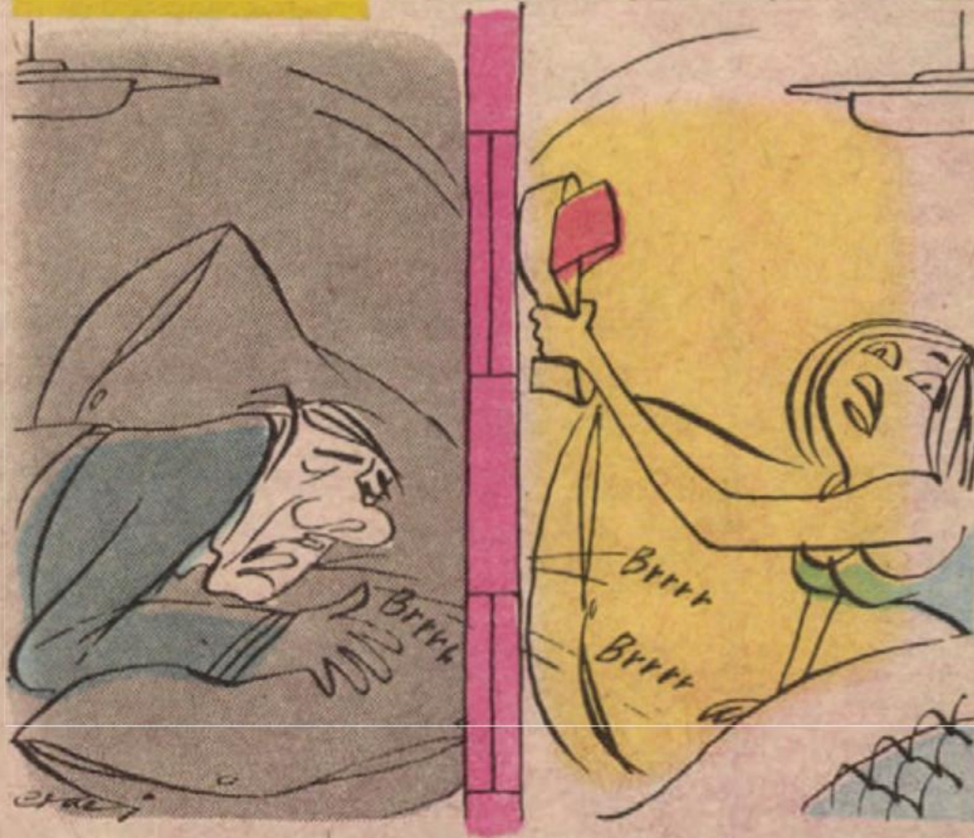

Tót Gyula:

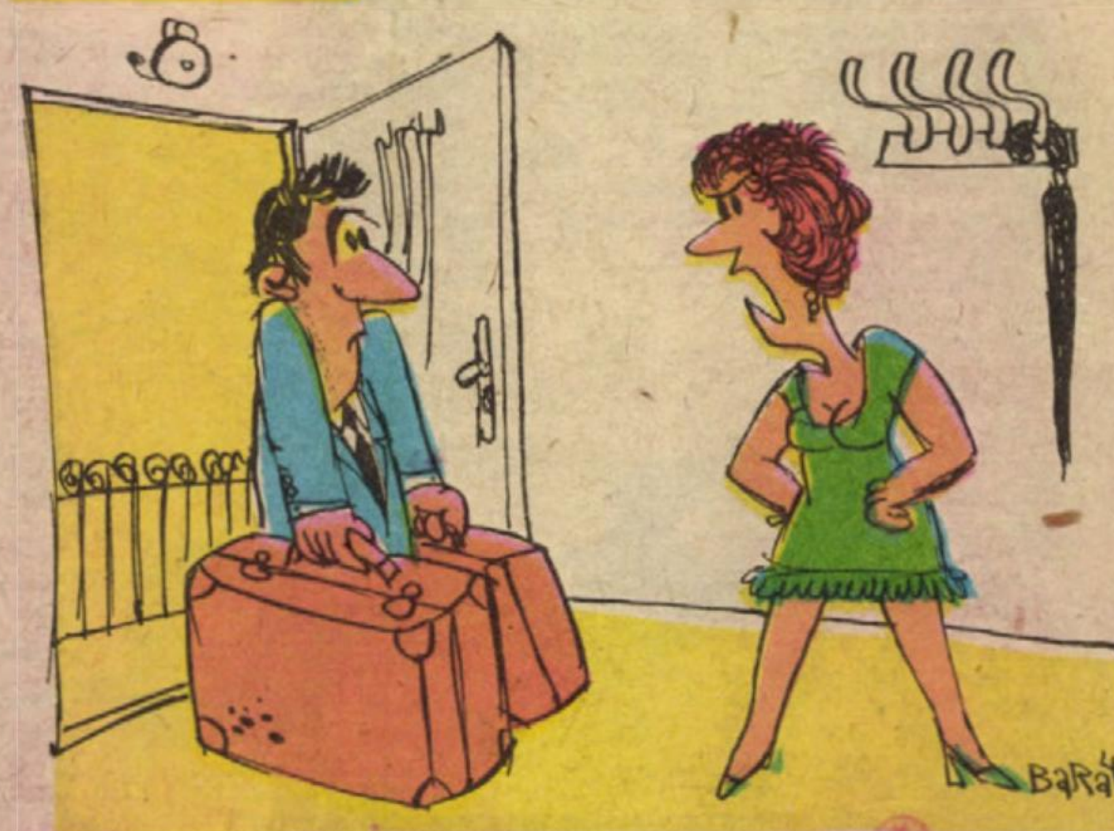
– Ekkora balatoni számlát fogtam ki!

Erdei Sándor:

– A nők nem hagytak nyugton.

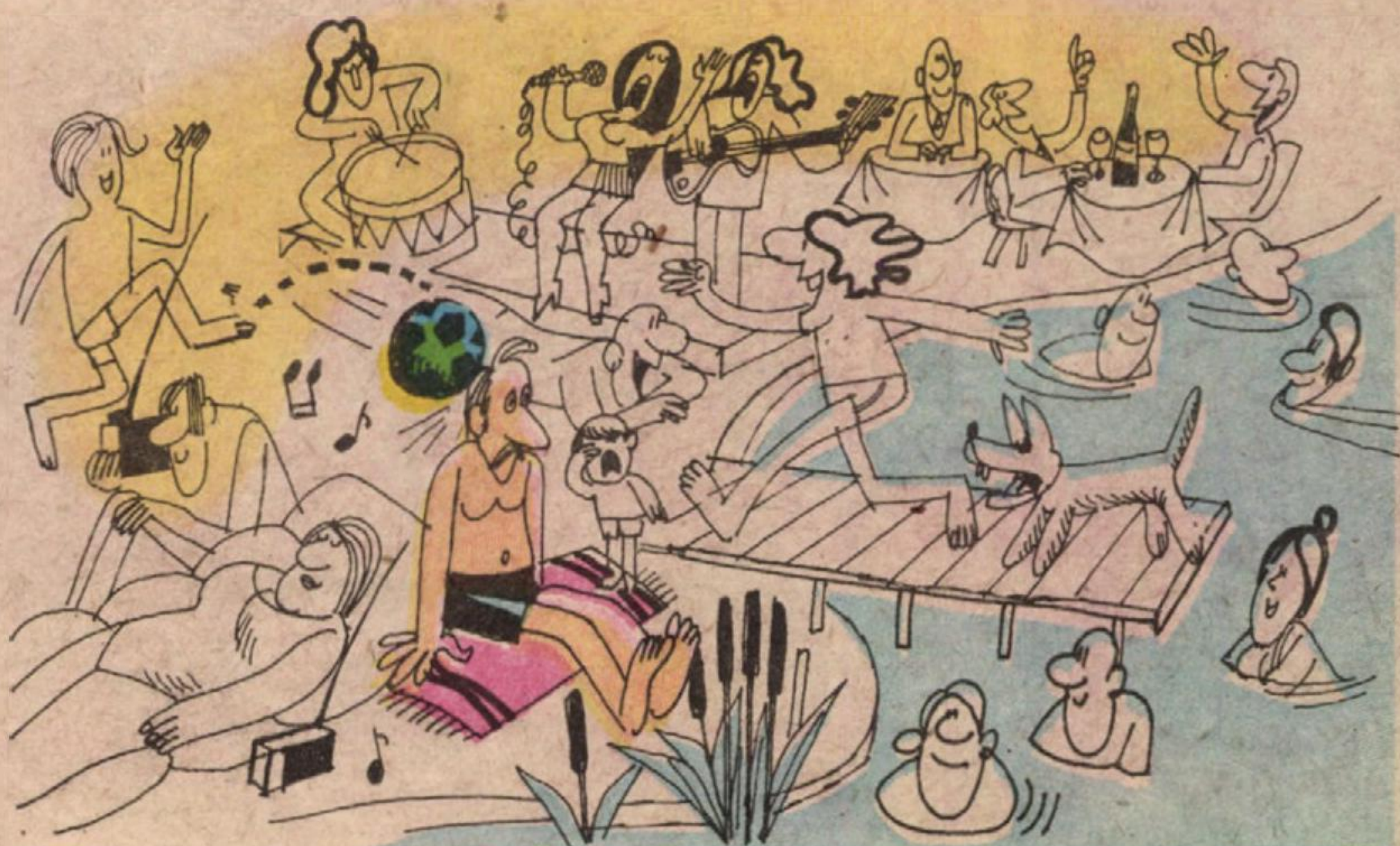
Barát József:

– Nekem aztán mesélhetsz . . .

Mészáros András:

– A zsúfolt város után nagyon jólesett egy kis magány . . .

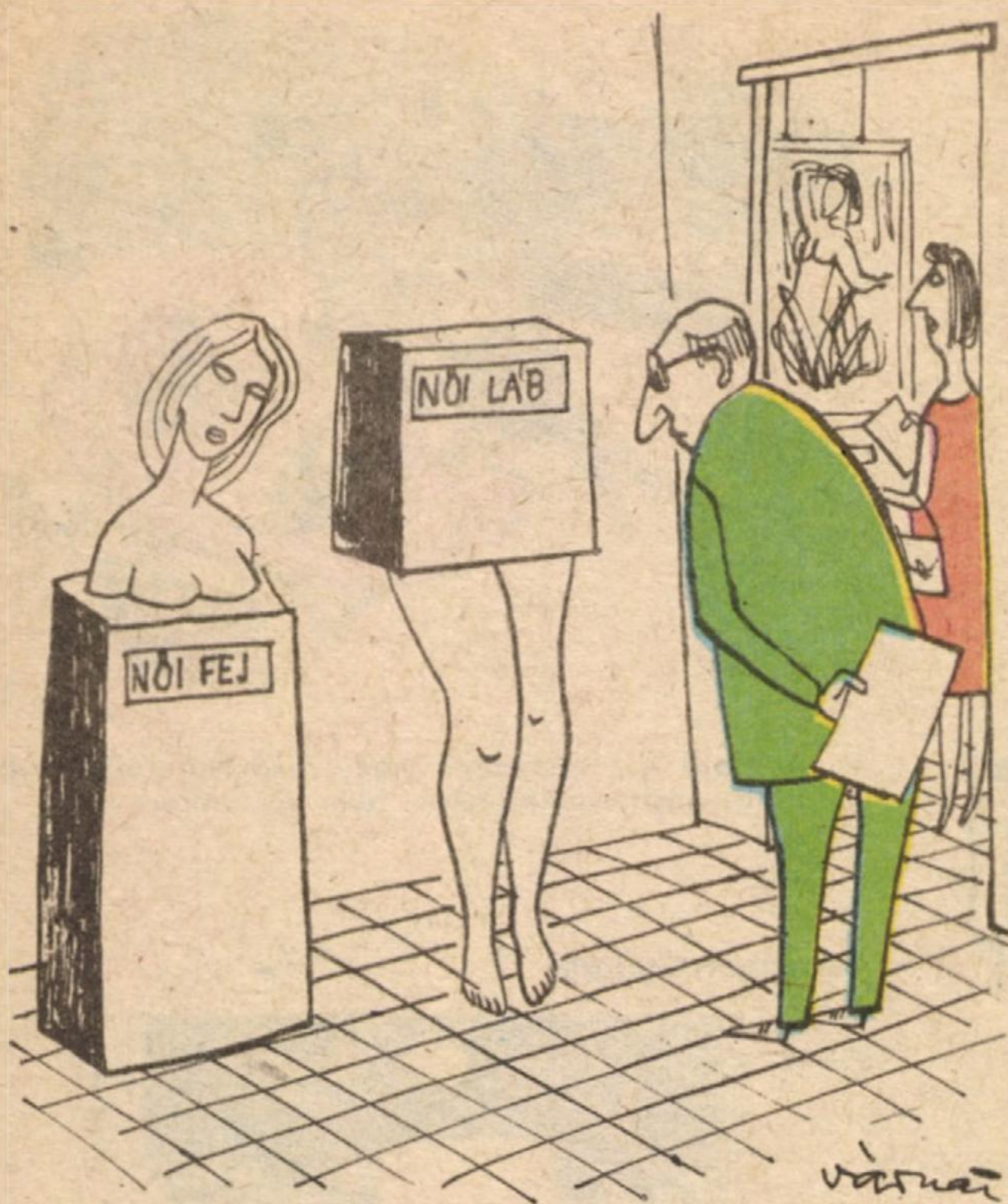

Vasvári Anna:

– Mindig ugyanaz: oda se megyek többé . . .

KIÁLLÍTÁSON

JAVASLATUNK A ZSÚFOLTSÁG MEGSZÜNTETÉSÉRE

SZILÁNKOK

PANASZIRODA

— Naponta körülbelül száz panaszos levél érkezik hozzánk a fogyasztóktól. Mi minden levelet elolvasunk és azonnal intézkedünk.

— Fejlesztik a gyártmányukat?

— Arra nincs lehetőségünk. Csak az ügyesen megfogalmazott válaszlevelekre van kapacitásunk.

ELÉGEDETT EMBER

— Őszintén meg vagyok elégedve a zöldség- és gyümölcsellátással — mondta a zöldség- és gyümölcsellátás egyik illetékese.

ÓHAJ

Szeretném gyakrabban hallani:

— Fogják meg! Tolvaj! Lopja az állam vagyonát!

PÁLYAVÁLASZTÁS

— Mozdonyvezető szerettem volna lenni, aztán mégis sofőr lettem.

— Miért?

— Mert vállalati mozdonnyal nem csinálhatok maszek fuvarokat.

RIADALOM

Riadalom a strandon. Egy férfi kétségbeesetten kapálódzik a vízben.

— Hol van ilyenkor az úszómester? — kérdezik izgatottan a fürdőzők.

— Itt vagyok, de sajnos, nem tudok úszni. Protekcióval kerültem ide...

ÉRDEKHÁZASSÁG

Az esküvő után az ifjú pár a két házassági tanú kíséretében beült egy étterembe a lakodalmi ebédre. Az új házasok olyan unottan néztek maguk elé, hogy a pincér a tanúknak kívánt boldogságot, bő gyermekáldást.

MODERN IDŐK

— Szívecském, ma repülőgépen Moszkvába utazom. Ott is ebédelek.

— Nem bánom, de este nyolckor együtt vacsorázunk egy óbudai kiskocsmában.

TELEFON

Brahovácz meséli:

— Szeretném bevezettetni a telefont a lakásomba, de — attól tartok — ez lehetetlen.

— Sok az igénylő?

— Azt nem tudom, de nekem nincs is lakásom.

DIVATBEMUTATÓ

A divatbemutatón a legnagyobb sikert egy szőke manöken aratta, divatos vonalú, csau színű, modern nadrágkosztümjével, amit elfelejtett felvenni.

SZÉP KIS CSALÁD

— Ez az aranyóra kedves családi emlékem. Még szegény jó dédnagyapám lopta.

ANTITALENTUM

L. mindent tud, ami az általános műveletlenséghez kell.

MEGALKUVÁS

— Szívesen elszegődök önökhöz fizikai munkásnak, de legalább adjanak egy fehér köpenyt, meg egy íróasztalt...

CSÁBÍTÁS

— Gazember! Elcsábította a lányomat!

— Már elnézést, de...

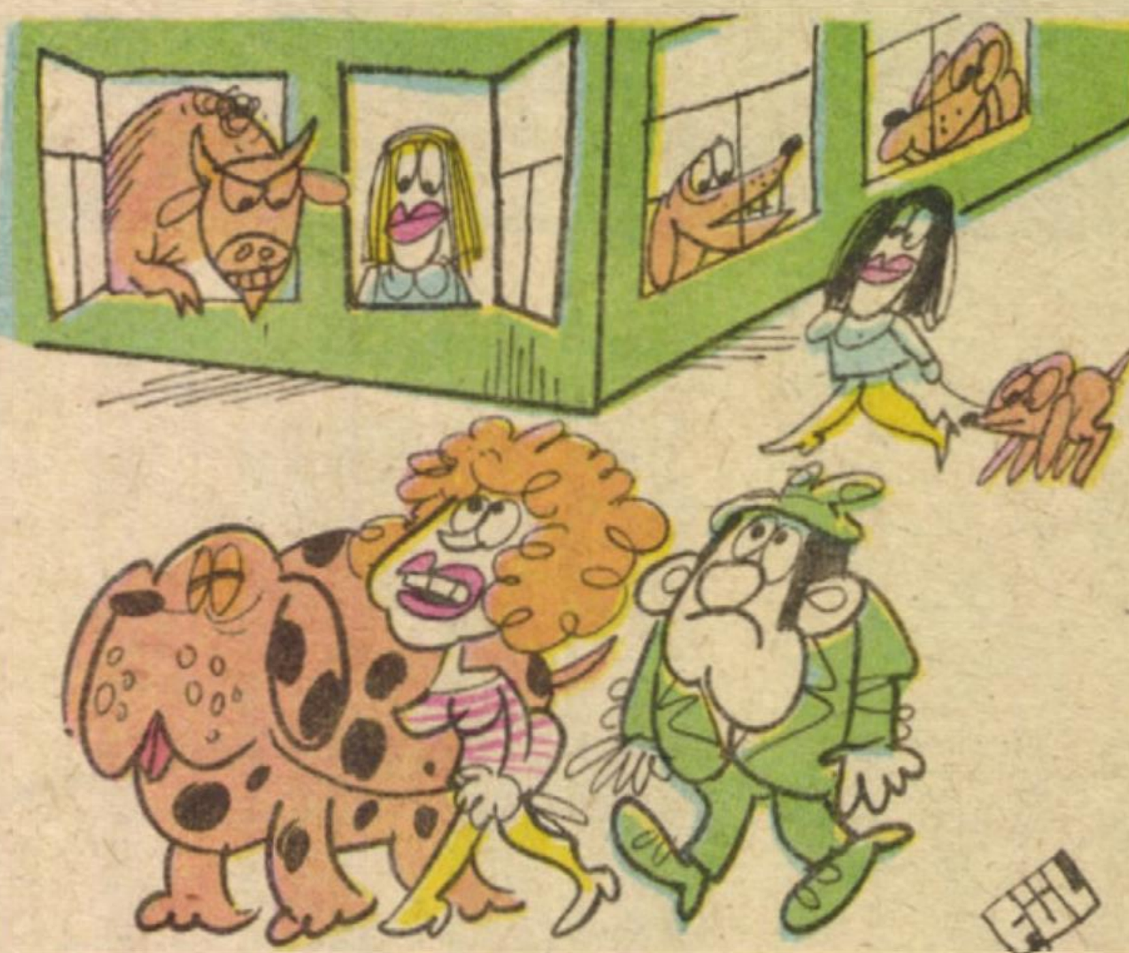
— Semmi elnézést! Tönkretette Magdát!

— Bocsánatot kérek, de én feleségül vettem a kedves lányát.

— Éppen ez a baj. Ha csak elcsábítja, nem szólok semmit. De most hogy adjam férjhez ahhoz a jólkereső autószerelő kisiparoshoz...?

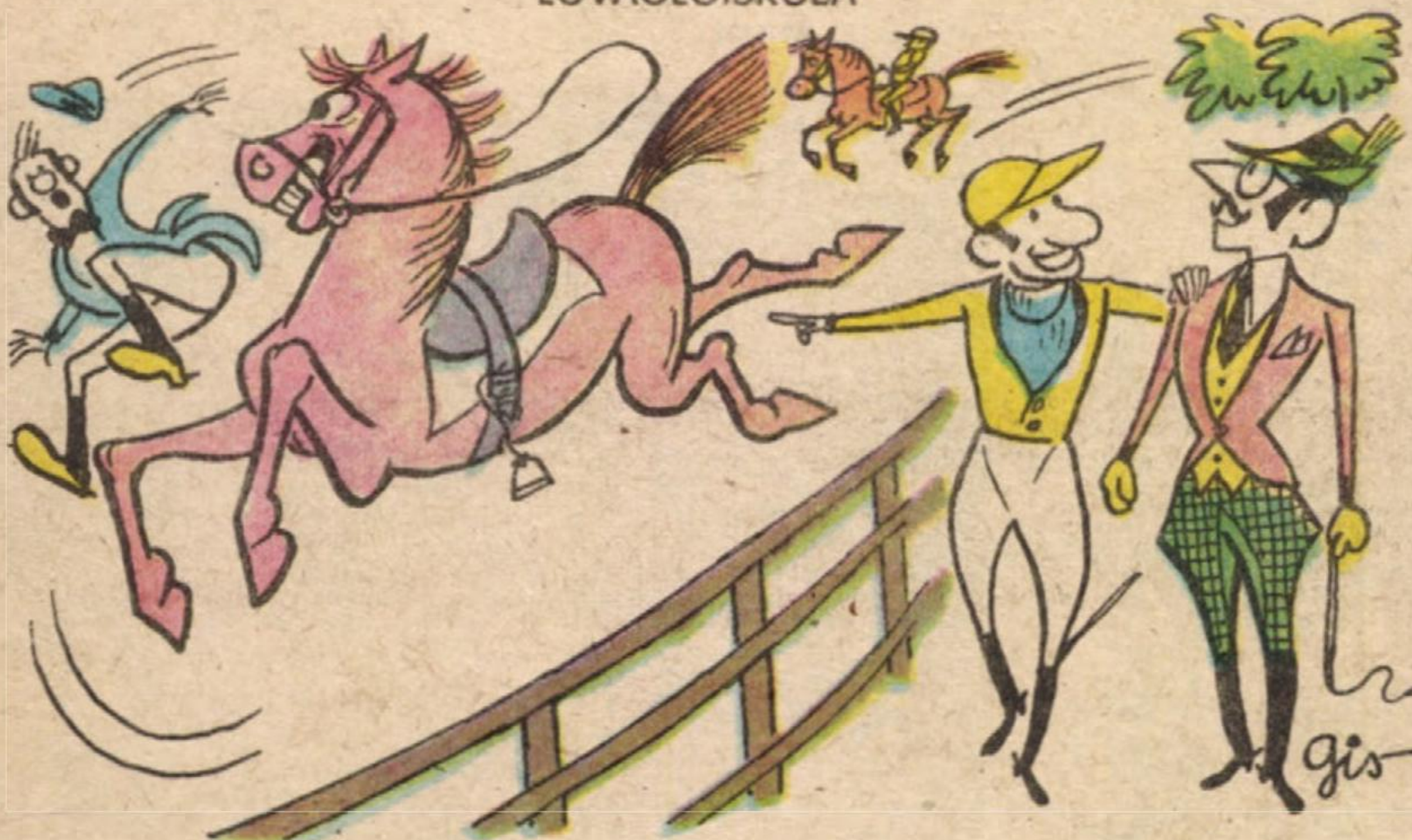
Galambos Szilveszter

STÁTUSSZIMBÓLUM

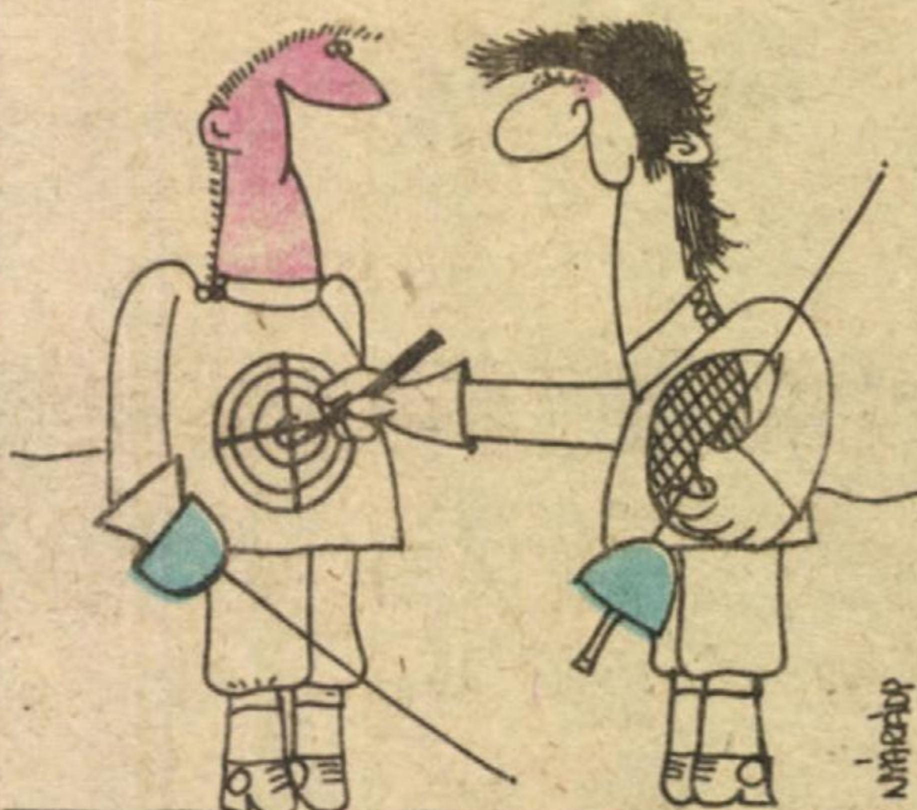
– Szörnyű, mi a múlt héten vettünk egy bernáthegyi kutyát, de a Kovácséknak már bölényük van.

LOVAGLÓISKOLA

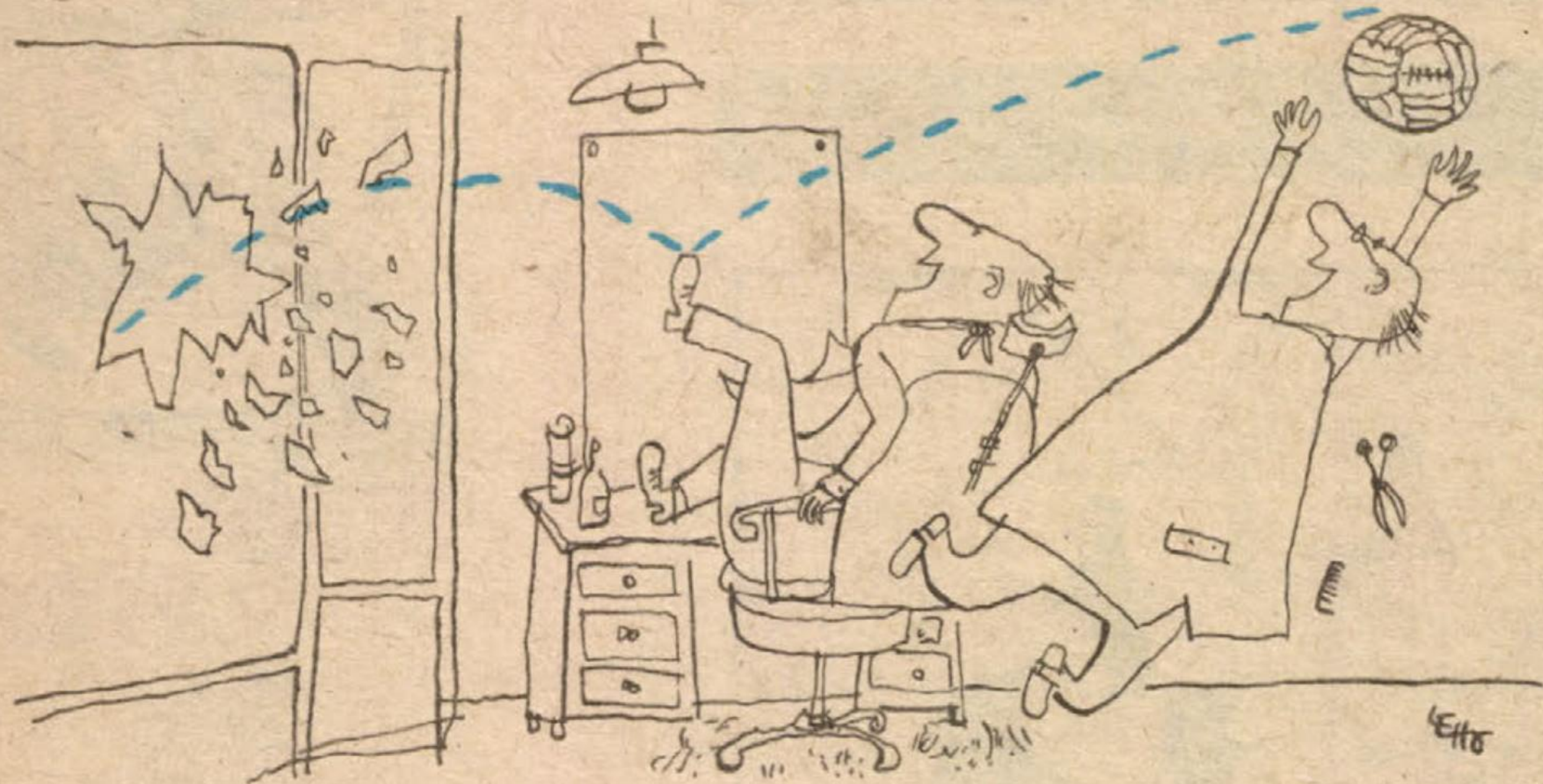
– Szerencséje van, éppen most szabadult fel egy ló!

SZEMTELENSÉG

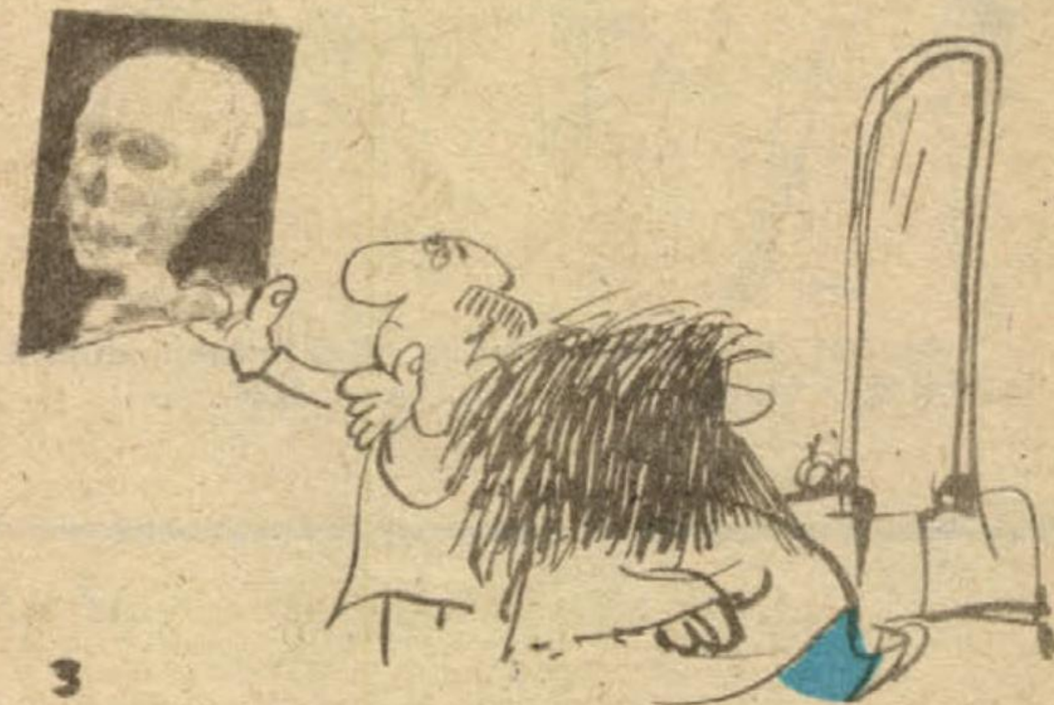

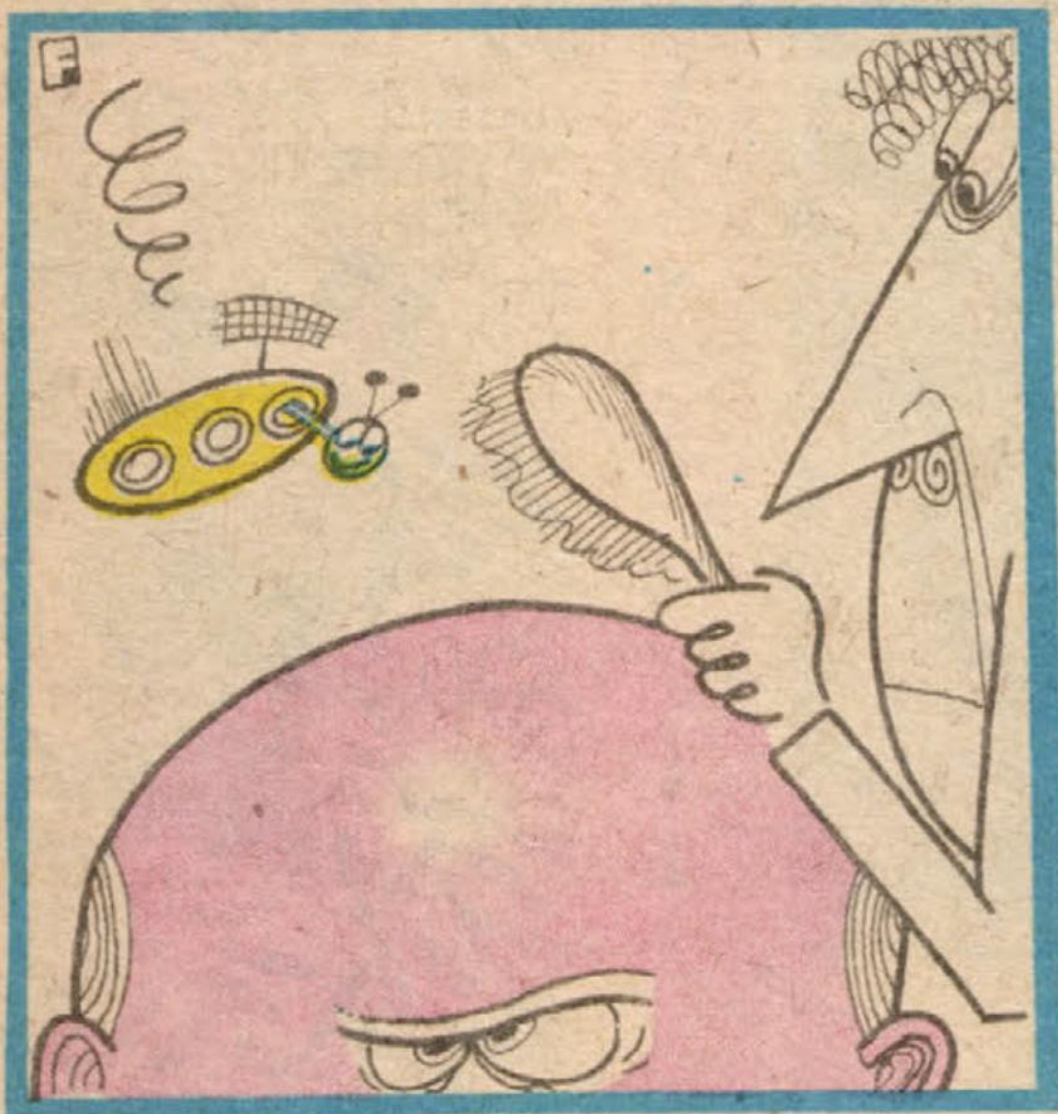
HEGEDÜS
LEHOCZKI
BRENNER
FÜLÖP
BALÁZS-PIRI
SAJDIK
DALLOS

Figaró

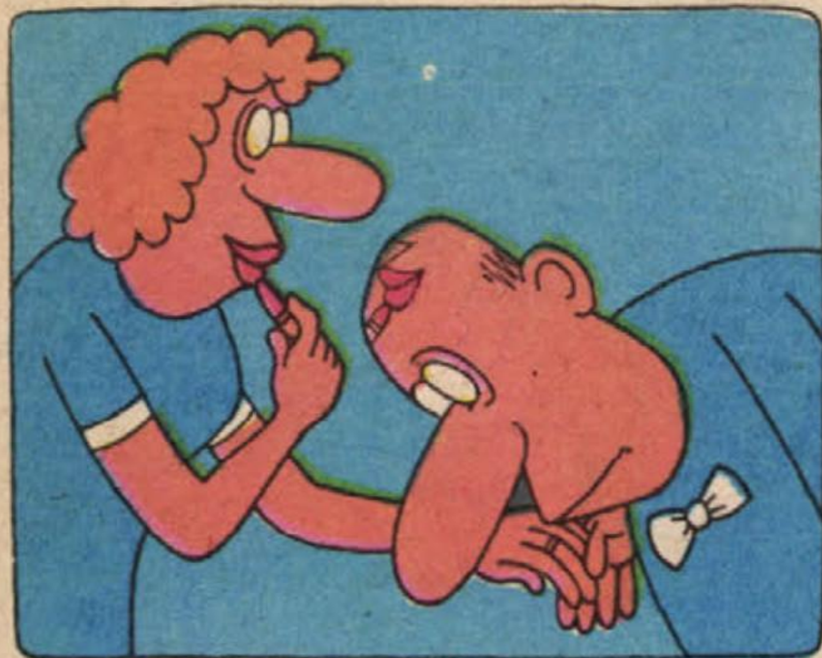

IMPORT HUMOR

KÖNYVBARÁT BETÖRŐ

TÜKÖR HELYETT

MILYEN MÁS...

A zsúfolt bérházban...

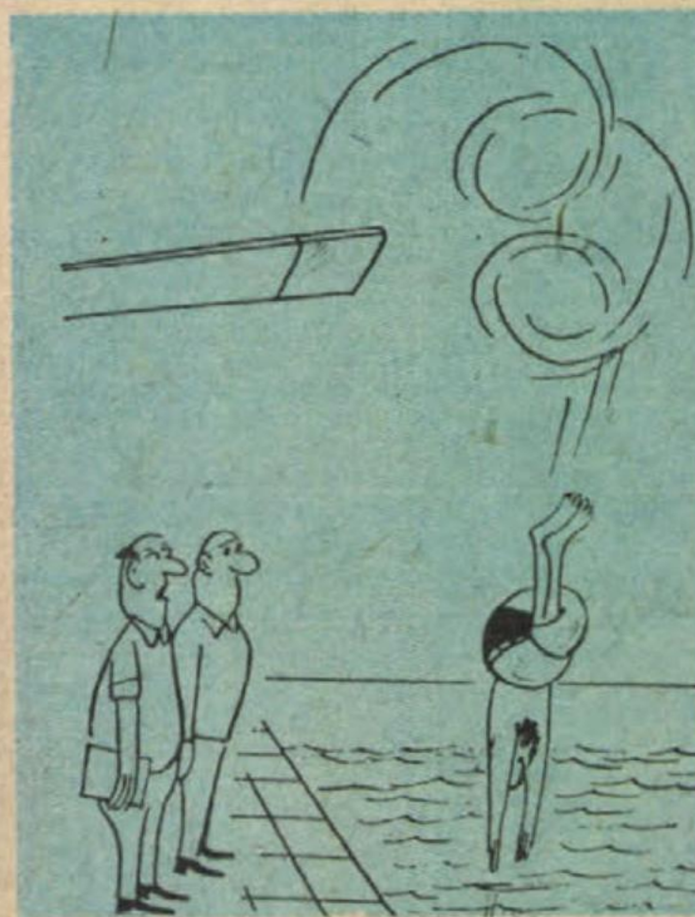

...és a tágas víkendházban

-- Sajnos, a kollégák fontos értekezleten vannak, csak másfél óra múlva tudom kapcsolni őket...

– Ez a legfurcsább szaltó, amit életemben láttam!

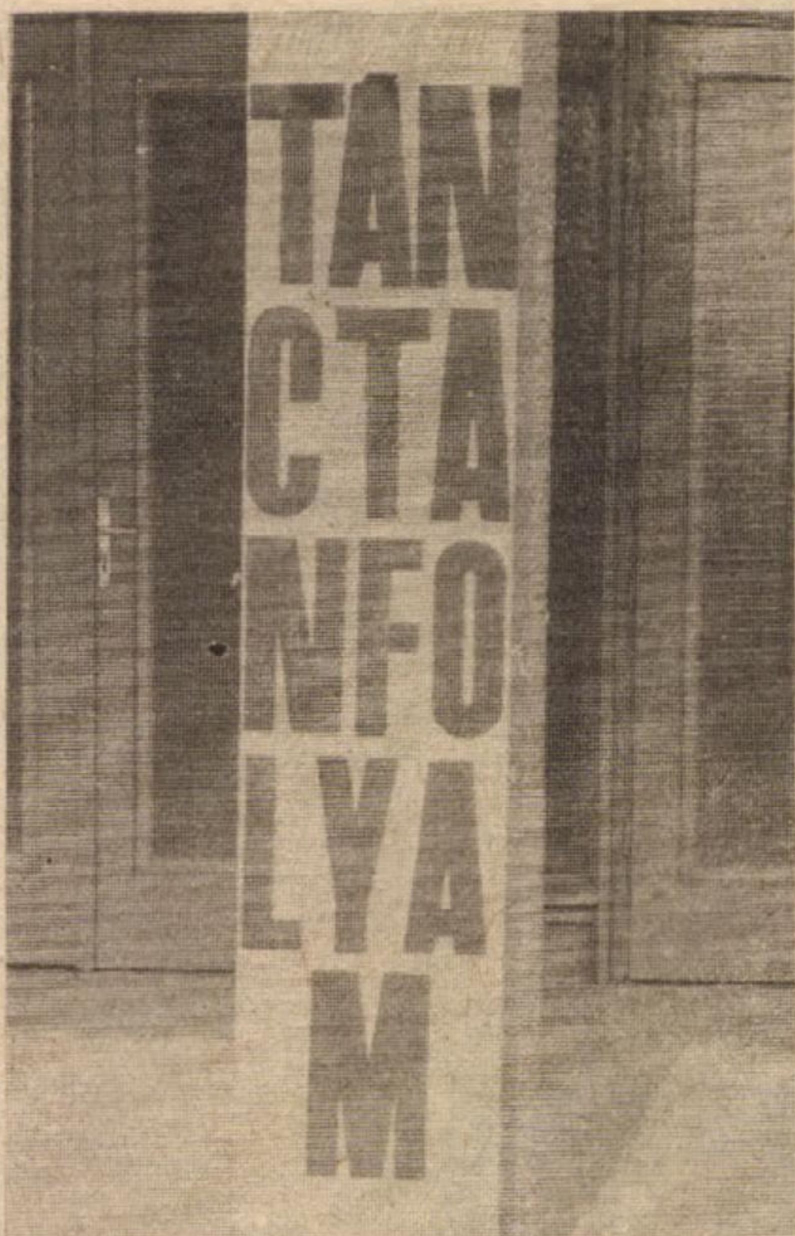

AZ EGYIKNEK SIKERÜL...

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Ez már igen! Ilyen táblát örömmel olvas az ember. Sőt, szinte tán-crap-erdű-l tőle!

(Hódmezővásárhelyen fotózta Tóth Ernő, szentesi olvasónk)

megsérült. A jelenlegi tulajdonos, a toronyóra-unokája és ennek férje, Kaszás Lajos nyugdíjas műszerész hozta

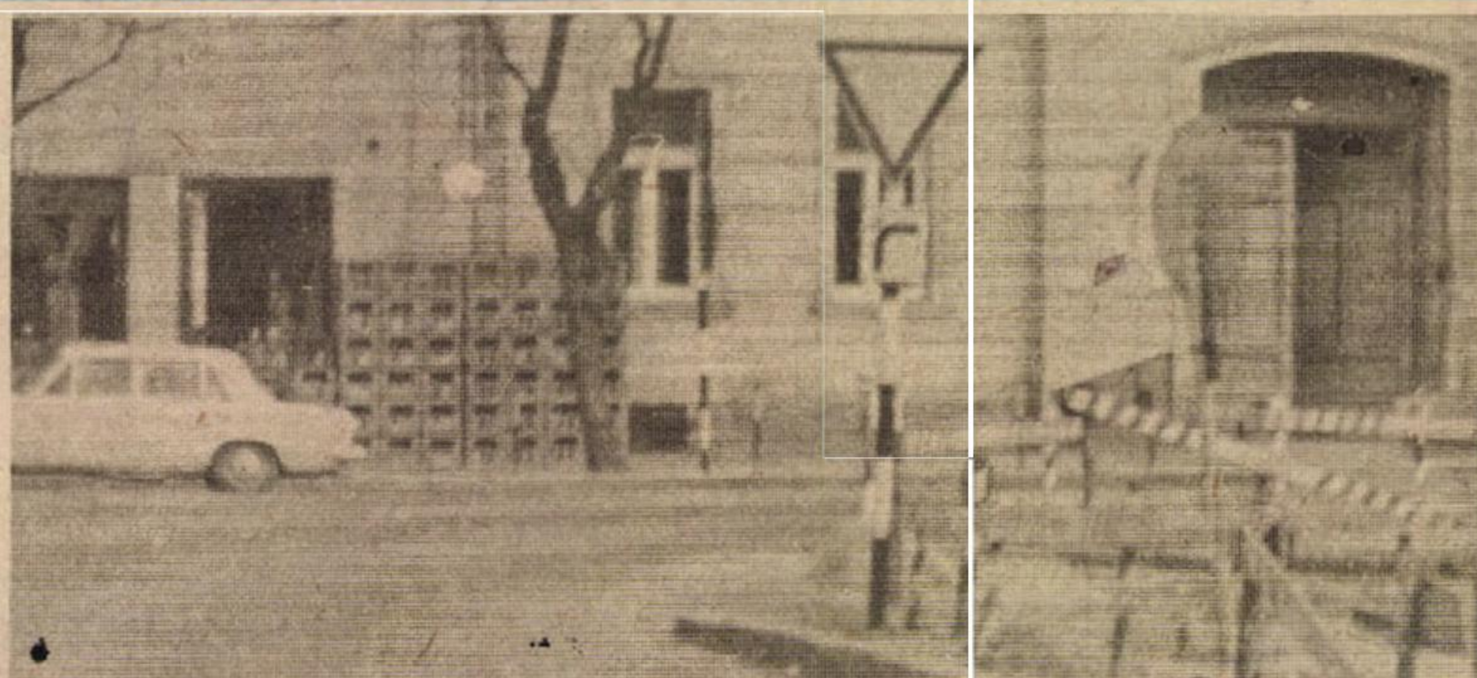
A toronyóra unokája illemtudó kislány volt és minden reggel udvariasan megcsókolta a kedves nagypapa kismutatóját!

(A Vas Népe c. lapban észlelte Takács Miklós, körmendi olvasónk)

De még mennyire zsákutca! Sőt, telizsák utca!

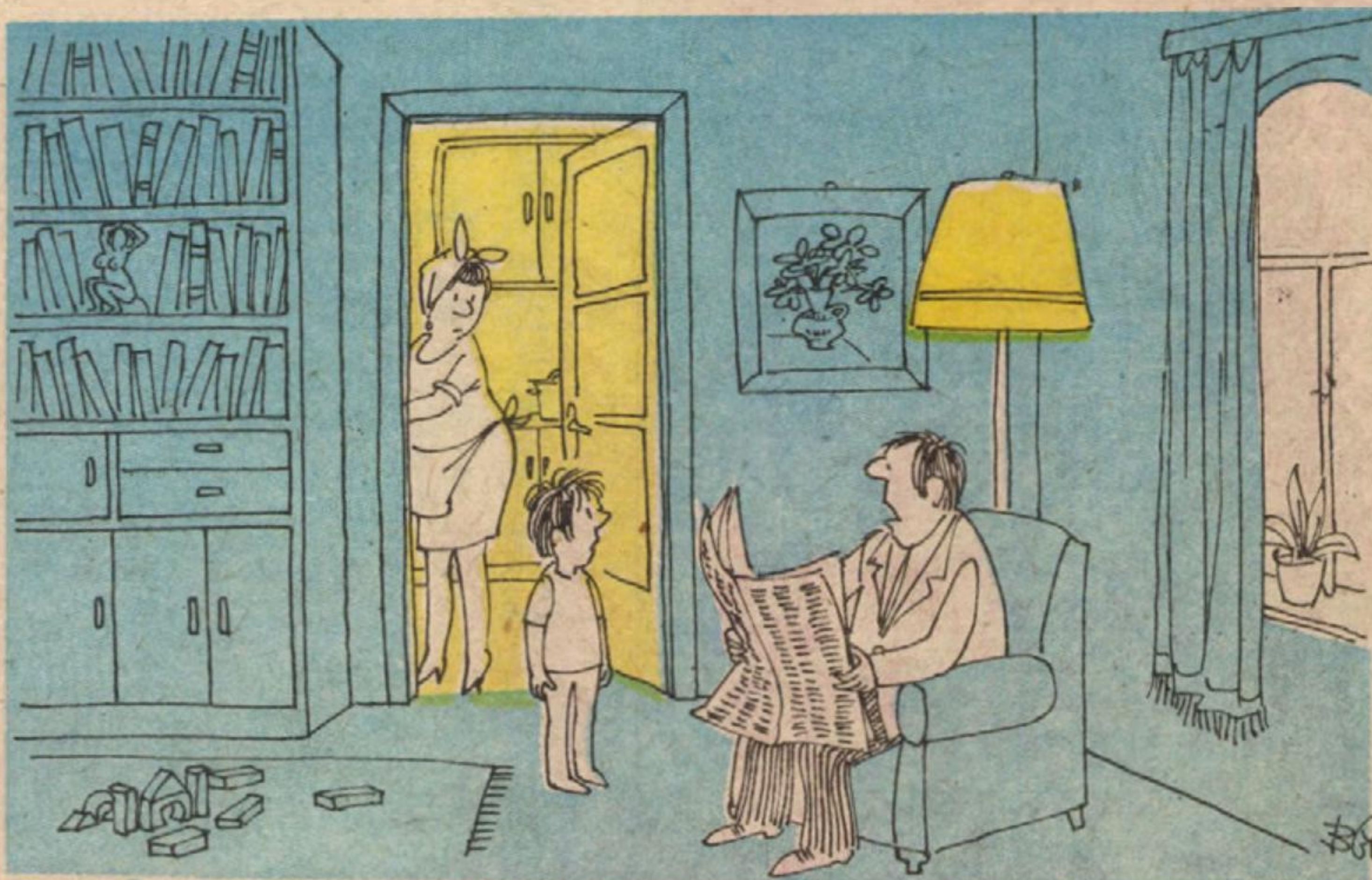
(Szegeden fotózta Szaniszló János)

Tessék csak nézni: az alsó tábla azt mutatja, hogy védett úton haladunk, nyugodtan fordulhatunk jobbra. A felső viszont óva int, áthaladási elsőbbséget biztosít a keresztben érkezőnek. Így vitatkozgat a két tábla már hónapok óta Székesfehérvár egyik legforgalmasabb pontján. Várjuk ki nyugodtan, melyiküknek lesz igaza, mert erősebb tábla dirigál.

(Kiss Vilmos felvétele)

ELFOGLALT APA

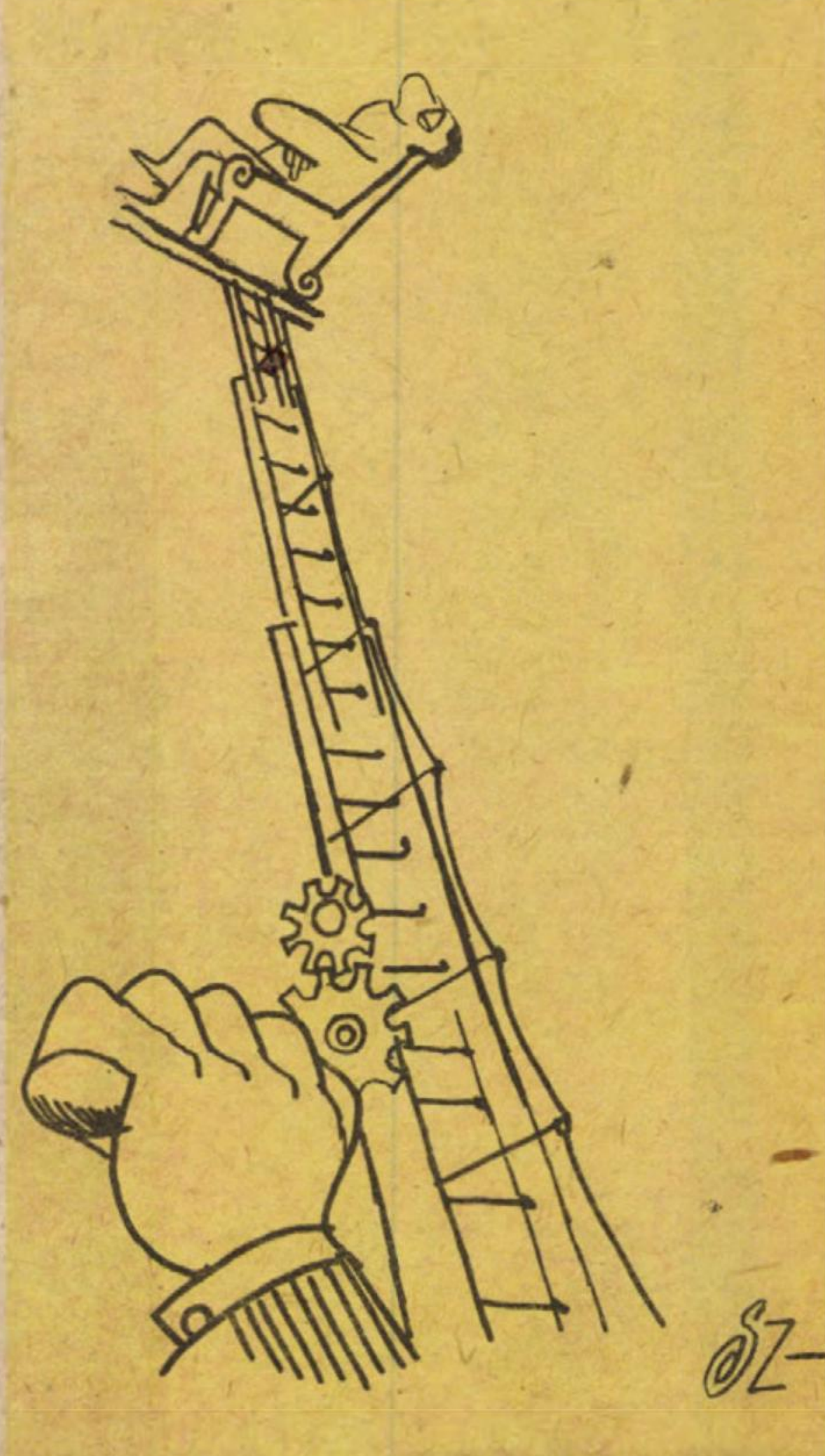
– Látod, hogy én most nem érek rá. Kérdezd anyádtól, hogy mi az az olefin.

CSOMÓ A ZSEBKENDŐN

– Még erről sem jut eszembe, hogy miért hívtam össze a kartársakat...

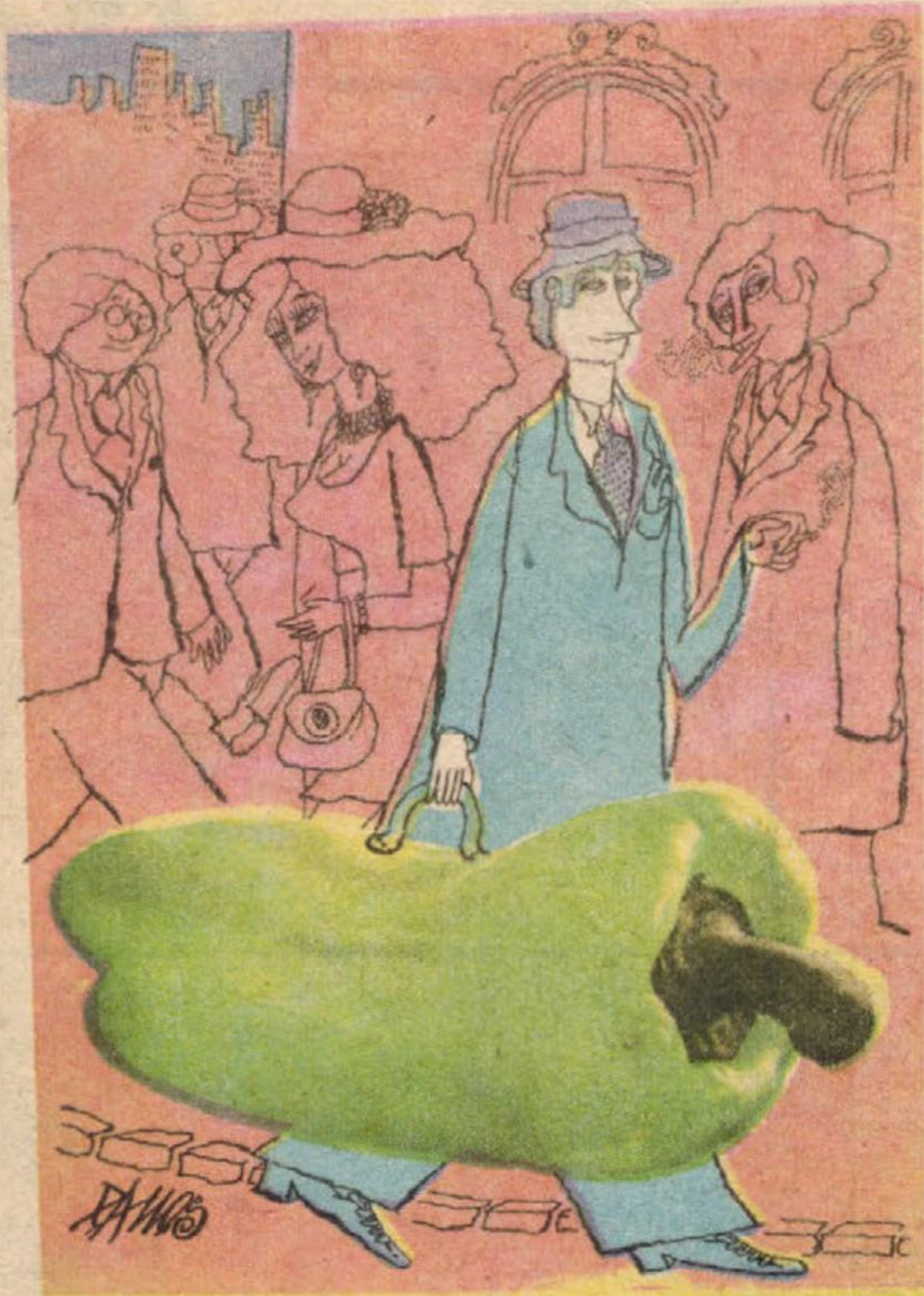
TOLÓLÉTRA

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

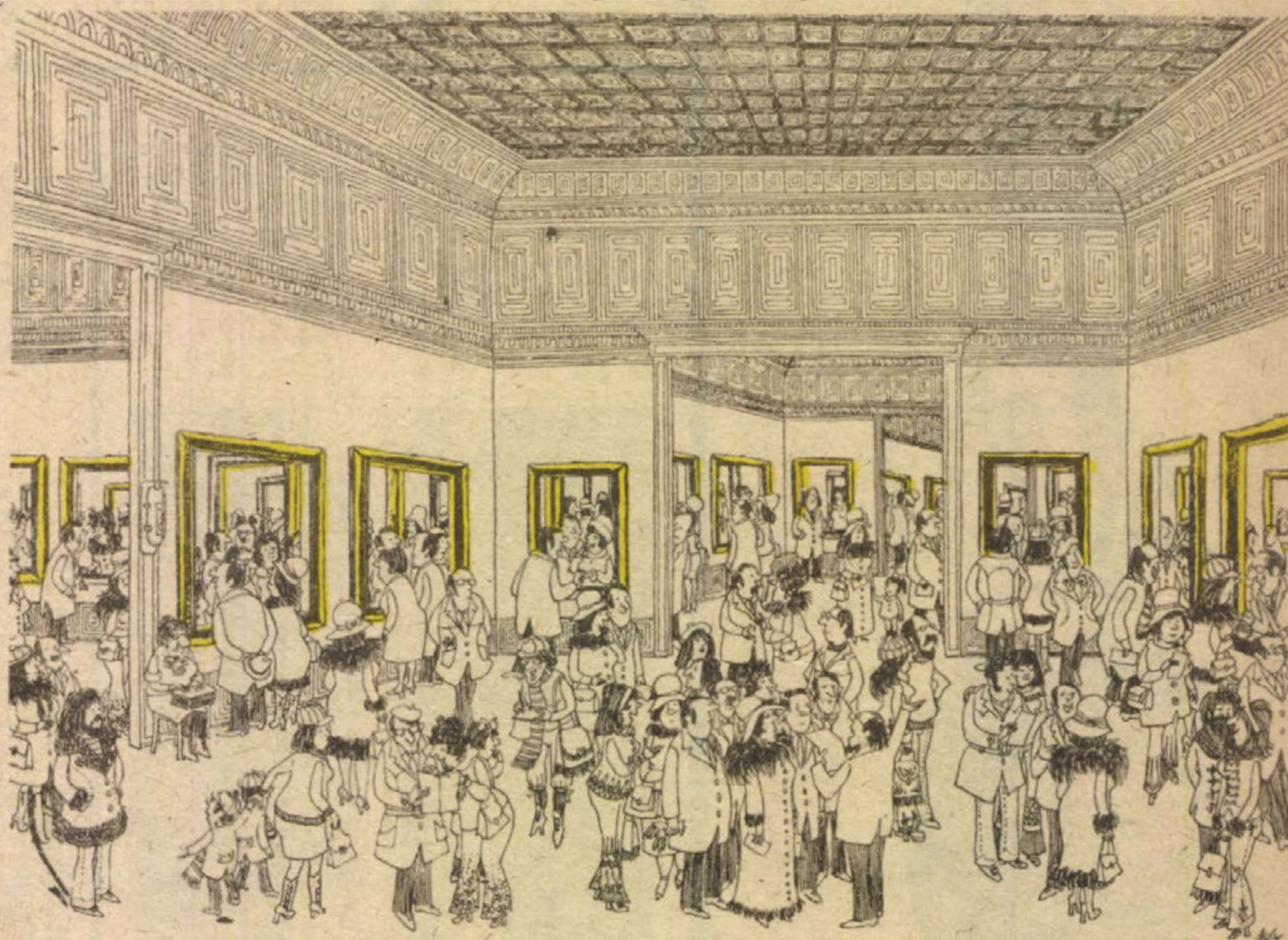
Kovács késve érkezik a hangversenyre.
— Már rég elkezdték? — kérdi a jegyszedőnőtől.
— Most megy a IX. Szimfónia...
— Úristen, akkor nagyon elkéstem!...

VITAMINÉHSÉG

TÁRLATON

Brenner Györgynek önálló kállítása nyílt a zalaegerszegi Göcseji Múzeumban.

Csak fiatalokról

FELIRATOS ING

ISMERKEDÉS

NYÁRI KALODA

ANEKDOTÁK

Tudor Erzsébet angol királynő egy alkalommal így szólt udvari bolondjához:

— Te, aki mindig mások rovására csinálsz gúnyt, miért nem keríted sorra egyszer az én hibáimat is?

— Minek vesztegessem arra az időmet? — tárta szét megadóan karjait az udvari bolond —, hogy felségedet hibáira figyelmeztessem? Hiszen azok úgyis közszájon forognak...

*

Lobkowitz György herceg, Ferenc József személye körüli minisztere végrendeletében ezt írja:

„A Jézustársasági atyák részére, hogy új épületeket építtethessenek, hagyok 82 000...”

Ez a szám az oldal legalsó sorának legvégére került, tehát fordítani kellett, hogy megtudják a folytatását, vajon forintról vagy koronáról van-e szó?

A legnagyobb meglepetésre a következő oldalon ez a szó volt olvasható *„...kulcsot.”*

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

CSAK DISZKRÉTEN

Hirdetés a Frankfurter Allgemeine Zeitung című nyugatnémet lapban: „Figyelem! Különleges program vállalati igazgatók és főmenedzserek számára! Ne szórja pénzét feleslegesen, ne hagyja zsarolni magát, ne engedje, hogy elrabolják gyermekét! Gyermekrablásellenes programot dolgoztunk ki. Forduljon hozzánk bizalommal. Diszkrétek vagyunk és állig felfegyverzettek. Werkschutz Vállalati Tanácsadó Szolgálat, Frankfurt. Postafiók 701-207.

REHABILITÁLÁS

Louis-William Lee chicagói lakos néhány nappal ezelőtt hivatalos értesítést kapott, kongresszusi levélpapíron. Arról értesítették, hogy dédapja, Robert E. Lee visszakapta amerikai állampolgárságát a képviselőház jogügyi bizottságának döntése alapján. Azt is közölték vele: a szenátus is jóindulatúan foglalkozik majd az üggyel és a végső döntés rövidesen megtörténik. Mr. Lee családja nevében így nyilatkozott a New York Timesnek: „Valamennyien nagyon örülünk, hogy dédnagypapa újra amerikai állampolgár lehet. Éppen ideje volt már.”

Hát nem nagyon siettek. A dédnagypapa ugyanis Lee tábornok, aki az amerikai polgárháborúban a vesztes Dél csapatainak egyik főparancsnoka volt, s akit ezért 1865-ben fosztottak meg amerikai állampolgárságától.

KONFEKCIÓ

Az olaszországi Palestrina kisvárosban a környékbeli szakszervezetek közölték a rendőrséggel: a város környéki apácakolostorban illegális ruhagyárat rendeztek be. Az apácákat az egyházi hatóságok ingyen dolgoztatják —, s ez a magyarázata annak, hogy a környék ruhagyárai az utóbbi hónapokban tucatjával bocsátják el a munkásokat. A városka két rendőre meg egy detektív el is indult a kolostorba s megszemlélték a békésen varrogató apácákat. Másnap már megérkezett a dörgedelem. Az illetékes püspök „automatikusan kiközösítette” a detektívet és a két rendőrt, mert átlépték a kolostor kapuját.

A Vatikán hivatalos nyilatkozatban közölte, hogy a kiközösítést csak a Szentszék legfelsőbb döntése változtathatja meg — de az eljárás évekig is eltarthat.

A ruhákat közben varrják.

HA EGY ÜZLET MENNI KEZD...

Mintha Nixon exelnöknek nem lenne elég baja — újabb súlyos vádat emeltek ellene. A Fehér Ház pincéiben és a folyosó faburkolatai mögött rejtőző egerek kiirtásáért felelős tisztviselő, név szerint Robert Jones az Associated Press hírügynökségnek a következő nyilatkozatot tette: „A szövetségi kormány egérirtó osztaga súlyos nehézségekkel küzd, amelyekért végső soron Nixon volt elnök a felelős. A Washington-emlékmű közelében ugyanis Nixon négy esztendővel ezelőtt lebontatott néhány tengerészeti raktárt, mit sem törődve azzal a figyelmeztetéssel, hogy azokban hemzsegnek az egerek. Mint most megállapítottuk, az egerek a közeli Fehér Házban találtak menedéket. Így az elnöki rezidencia területén több száz egérfogót voltunk kénytelenek elhelyezni. Az egérfogókba csaléteknek amerikai mogyorókrémet tettünk, mert tapasztalataink szerint ezt szeretik legjobban a washingtoni egerek”.

Még a végén azt fogják mondani, hogy arra is Nixon szoktatta rá őket.

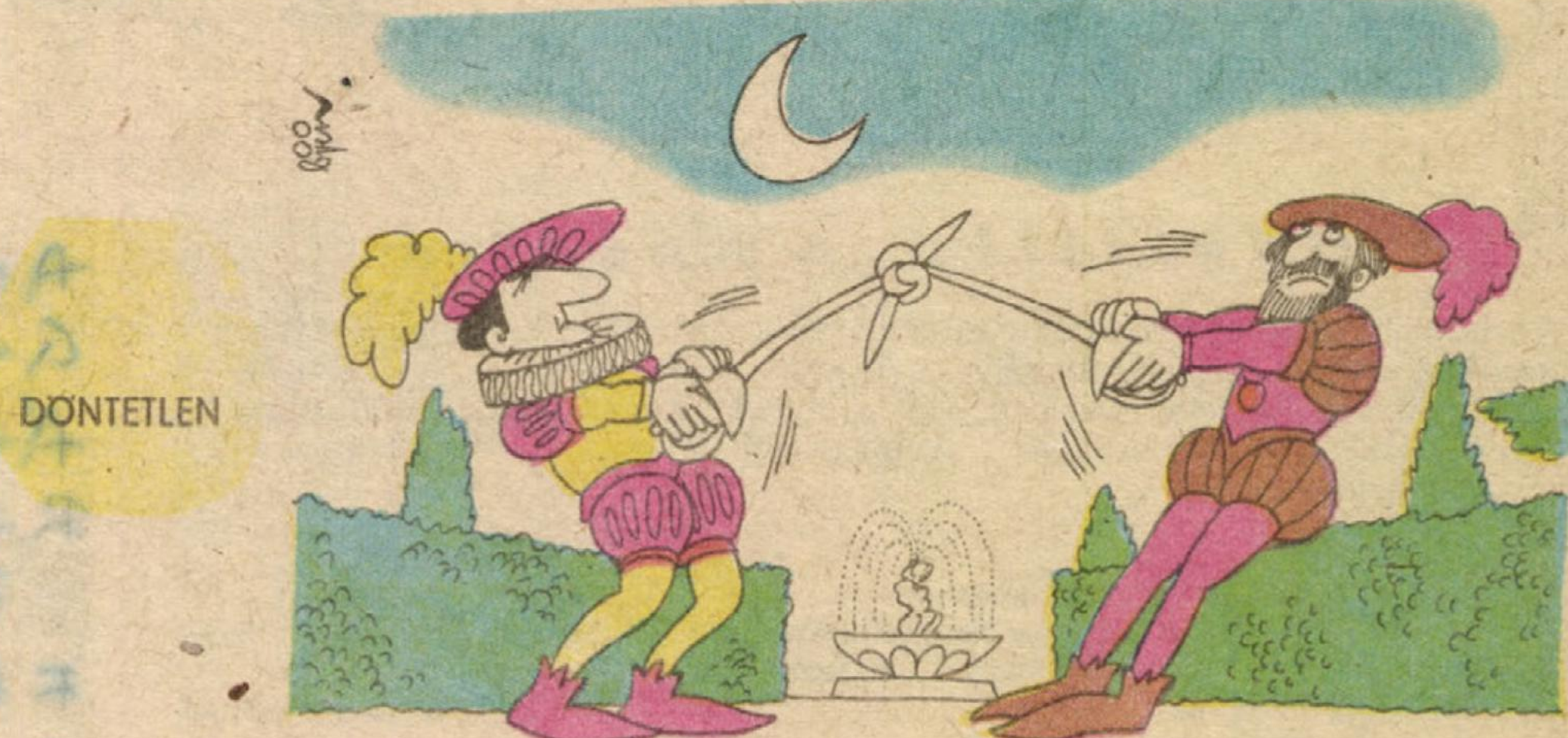
AZ ASTORIA ALULJÁRÓBAN

– Hol töltitek a nyarat?
– Az Emke aluljárójában.

LIBIKÓKA

DÖNTETLEN

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100 142-220

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft, ¼ évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
75.2308/2-27 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX: 25 504

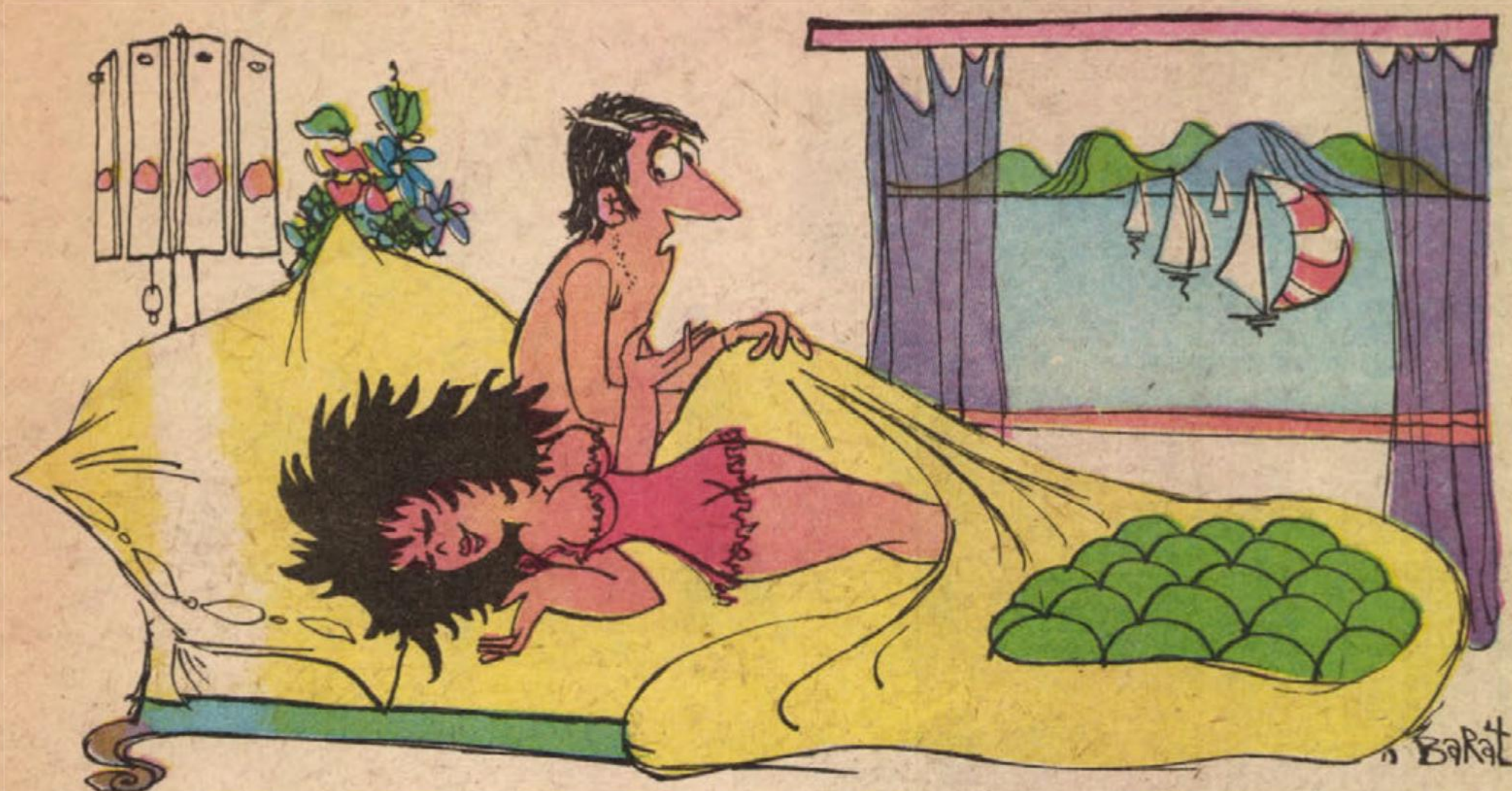
Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

TÉVÉTORNA

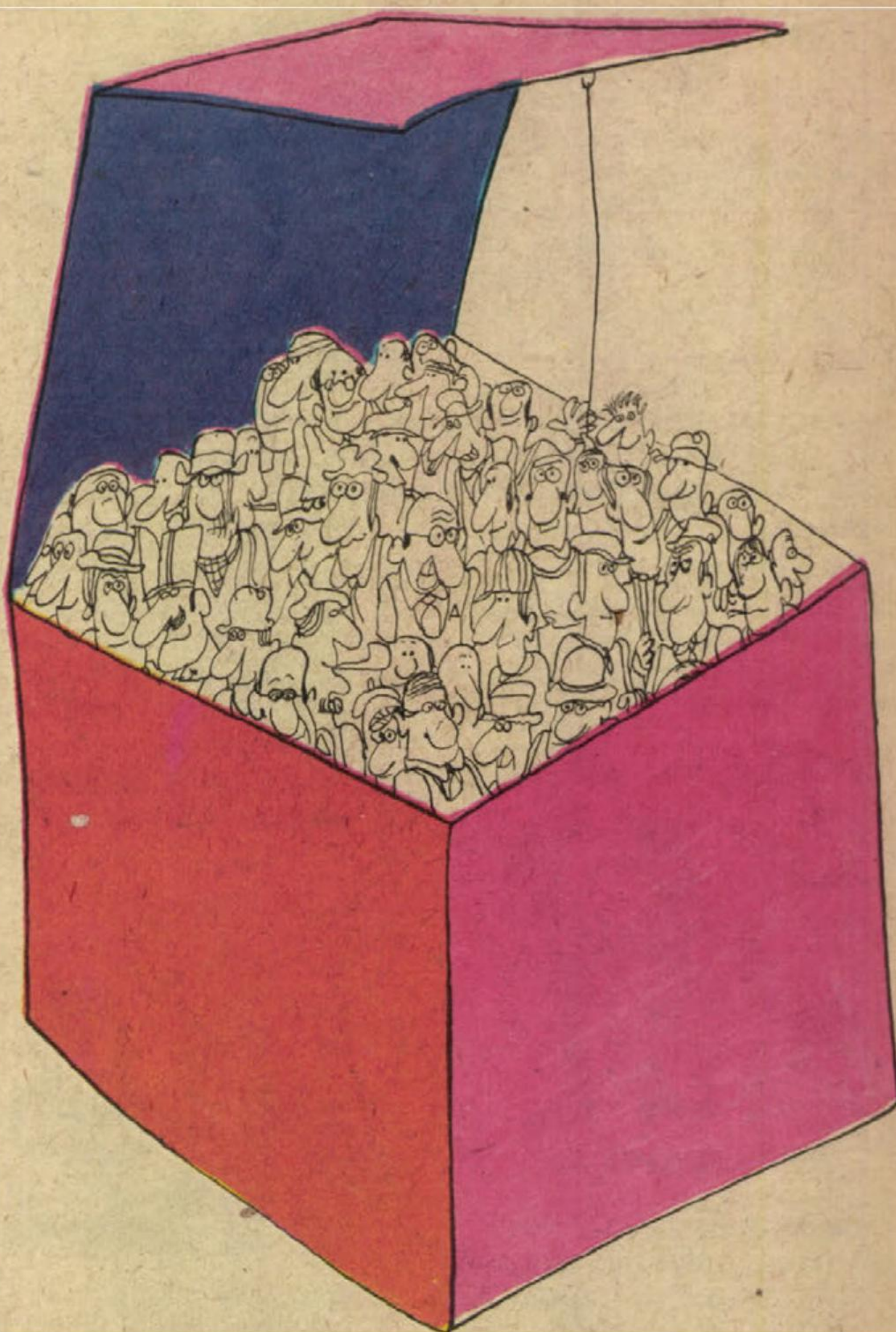
– Havonta ötször-hatszor hozom ...

FOKOZOTT ELLENŐRZÉS AZ ÜDÜLŐHELYEKEN

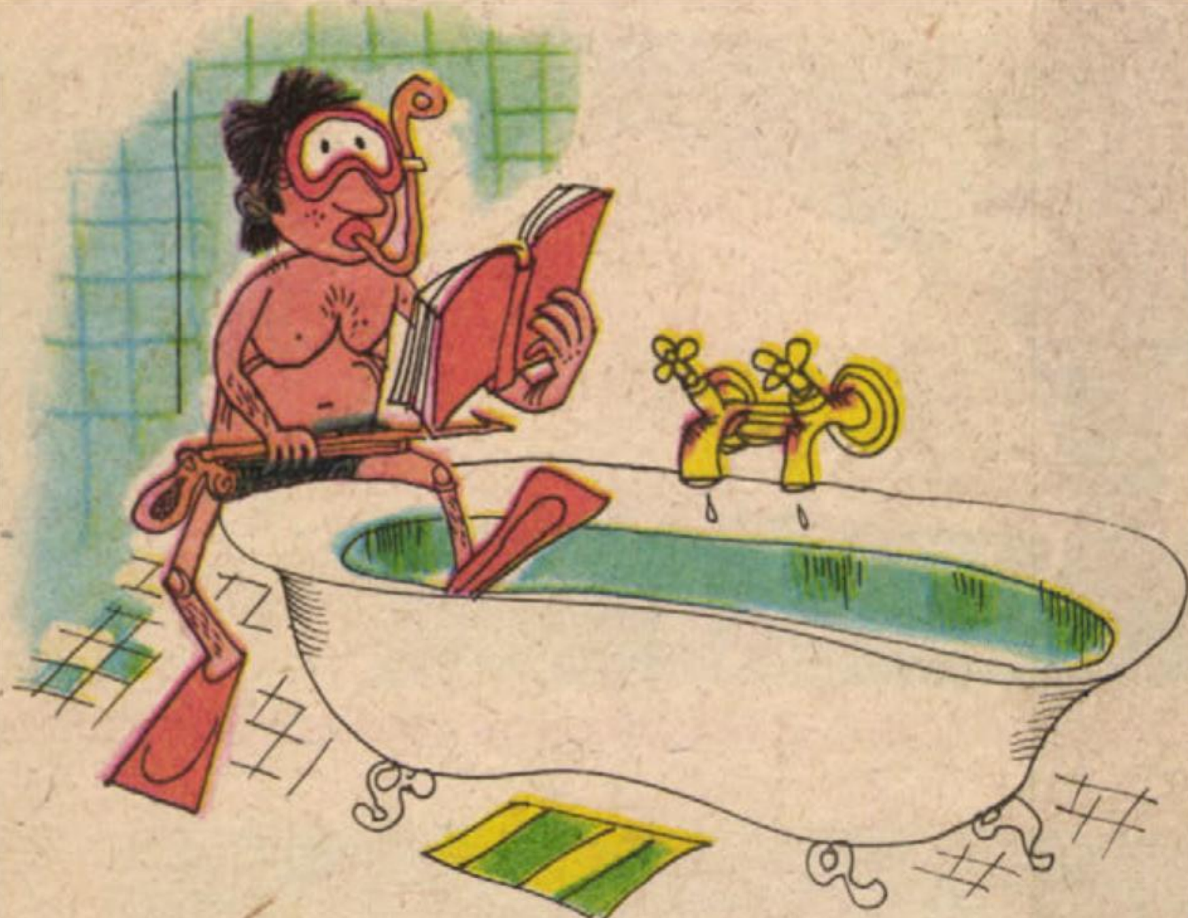
– Bandika, előbb szeretném látni a személyazonosságiját!

ÚJ TÍPUSÚ ITALBOLT

– Aztán, fiúk, ha valamelyikünk felesége közeledik, azonnal csukjátok be a tetőt!

KEZDŐ KÖNNYŰBÚVÁR

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI ...

– Esküszöm, hogy te vagy az első nő, akibe szerelmes vagyok.
– Ezt érzem is, kedvesem.
– És te vagy az első nő az életemben, aki ezt el is hiszi.

Önkritikára buzdító

aforizma rejtőzik keresztrejtvényünk vízszintes 1 és függőleges 24 soraiban, Feleki László tollából. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni legkésőbb július 7-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. Kizárólag levelezőlapon! A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Az ing része
14. Üzlethelyiség bejárata
15. Nehezen olvasható kézírás
17. K. D.
18. Játékvezető Testület
19. Egyházi író, veszprémi püspök, a 19-ik században, nevét a legutóbbi időkig egy ferencvárosi utca őrizte
20. Egymagában iszik
21. Földmunkát végez — visszafelé
22. Mesterségesen is előállítható drágakő
24. Nagyon tud fájni
25. Idős szereplő a Luxemburg grófja c. operettben
27. Mutatószócska
28. A teljes ábécé első két betűje
29. Megszólítás
30. Nagy hatalmat élvező személy (olykor vissza is él vele)
32. Illetve rövidítése
33. Vissza: idegen olaj
35. Híres kalandornő keresztneve (Montez volt a vezetékneve)
36. Téglát téglára rak
37. Szólít
39. Rövidítés angol férfinevek előtt
40. Vízitündér
42. A magyar festészet egyik kimagasló művésze
46. B. K.
47. Bibliai alak
48. Díszítőelem — közismert idegen szóval
49. Különbözik valamitől
51. G-vel: ellenszenves tulajdonság
52. Utóirat latin rövidítése
53. ...kvencia (ékesszólás)
55. Kettős mássalhangzó
56. Mint a 28. vízsz.
58. Több magyar királyné neve
61. „Magától értetődően" — ismert latin kifejezéssel
64. I. U.
65. Szigetcsoport Alaszka és Kamcsatka között

FÜGGŐLEGES

1. Sovány kutya
2. Tészta-eledel
3. Női név egyik formája
4. Eső gyakori jelzője
5. Céltalanul ide-oda jár
6. Menyasszonyod
7. Szép fekvésű üdülőhely Szicíliában
8. Készpénz jele
9. Tartósan beteg
10. Gyakori jelzője a „csel" és a „gonoszság" szavaknak
11. Múlt idő jele
12. Nagyon-nagyon rosszul esik
16. Hírhedt náci tábornok volt
20. Vigyáz valamire
23. Női hang
26. A legkorszerűbb energia
28. Török név
31. Vizek levezetésére szolgáló építmény
32. C-vel: lábbeli
34. Görögkeleti vallású
36. Jól vág
38. ..flagranti
40. Világhírű kortárs spanyol író (emigrációban, franciául ír)
41. L. S. N.
43. Egykori magyar vármegye
44. ..kohama (japán város)
45. Ezen a napon
46. „lassanként a könyökén jön ki"
50. Színész öröme
53. Köti az ... a karóhoz
54. Becézett női név
57. Kerti szerszám
58. Egy — németül
59. Maró hatású folyadék
60. A vasalt nadrágnak van
62. A szamár hangja
63. Valaminek az eredője

1 A	2 M	3 I	4 O	5 T	6 A	A	7 T	Ü	8 K	9 R	10 Ö	11 T	12 T	E
13 G	A	L	L	É	R	■	A	■	14 P	O	R	T	Á	L
15 Á	K	O	M	B	A	16 K	O	M	■	17 K	D	■	18	T
19 R	A	N	O	L	D	E	R	■	20 Ö	K	Ö	R	■	A
■	R	■	21 S	Á	■	22 S	M	23 A	R	A	G	D	■	L
24 F	O	G	■	25 B	26 A	S	I	L	■	27 N	I	■	28 A	Á
29 Ö	N	■	30 P	O	T	E	N	T	31 Á	T	■	32 I	L	L
33 L	I	34 O	■	35 L	O	L	A	■	T	■	36 É	P	I	T
Ö	■	37 H	38 I	■	39 M	R	■	40 S	E	41 L	L	Ö	■	Á
42 S	43 Z	I	N	44 Y	E	I	45 M	E	R	S	E	■	46 B	K
47 L	O	T	■	48 O	R	N	A	M	E	N	S	■	E	■
49 É	L	Ü	50 T	■	51 Ö	G	■	52 P	S	■	■	53 É	L	54 O
55 G	Y	■	56 Á	57 Á	■	■	58 E	R	Z	59 S	60 É	B	E	T
61 E	O	62 I	P	S	63 O	■	64 I	U	■	65 A	L	E	U	T
S	M	A	S	O	K	O	N	N	E	V	E	T	N	I

PISTIKE UTAZIK

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Mert a mamám azt mondta, hogy Ceglédnél uzsonnázzam."

100—100 forintot nyertek:

Rostás Erika, 1111 Bp. Kende u. 9.

Szabó Ilona, 2371 Dabas, Szamuely u. 38.

Kolman Lajos, 1191 Bp. Ady Endre út 94.

A díjakat postán küldjük el.

```
mertamamámaztmo
akarnok perui n
ahmed  arisztid
sosperec n  olt
 sepreget cékla
h sestertius a
oh  etruszk ünö
gaiane z roston
yl m niagara o
cibere  fekhely
emeletes la la
gb y gp   átjö
lap etyepetye r
é lumiere r szö
dnéluzsonnázzam
```